

SAYI: 12 24 MART-7 NISAN 2004 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

SEÇİMLERİ AKTİF BOYKOTA

• Yeni Evre Gerçekliğini Kabul Ettirecektir

• Mesele Sınıfları Kaldırmaktır

• Büyük Ortadoğu Projesi

• NATO Zirvesine Hazırlanalım

• Gazi Ayaklanmasını Selamladık

• Newroz'un Coşkusuyla...

• 13 Mart Savaşçıları Her Yerde Anıldı

Merhaba,

Yeni sayımızda Newroz'la merhaba diyoruz. Cejna Newroz Piroz Be! Newrozların halklarımızın özgür olduğu, zincirlerinden kurtulduğu, tüm Dehaq'ların dünya üzerinden temizlendiği günlerde kutlanması en büyük dileğimizdir.

Bu sayımızda başyazımızı Yeni Evre'ye ayırdık. Konu çok önemli olduğu için bıkmadan usanmadan anlatmaya devam edeceğiz. Yeni Evre gerçekliğini herkesin kabul etmesini sağlamak, tarihin bizim omuzlarımıza yüklediği sorumluluklardan biridir. Bundan sonra da konuyu değişik yönleriyle ele alacak ve siz okuyucularımıza sunacağız.

Yerel seçimler yine gündemimizde ön sıralarda. Bu, seçimlerin sınıflar mücadelesinin gelişiminde önemli bir yer tutmasından değil. Kimi çevreler yerel seçimleri ciddi ciddi bir iktidarlaşma aracı olarak görüyorlar. Bunun böyle olmadığını, iktidarı isteyen devrimci yönelmesi gerektiğini, yine devrimci kalmak isteyen iktidarı hedeflemesi gerektiğini üzerinde önemle durarak anlatmaya devam edeceğiz.

İki yılda bir yapılan NATO zirvesi, bu kez Türkiye'de yapılacak. 28-29 Haziran tarihlerinde yapılacak zirveye şimdiden hazırlanmak, NATO'ya ve emperyalizme karşı ortak bir cephe örmek zorundayız. ABD'nin "Büyük Ortadoğu Projesi" çerçevesinde dünyayı biçimlendirmeye çalışması karşısında halkların ve devrimcilerin mücadele birliğini örmeliyiz.

Ortadoğu ve özellikle de Kürt halkı, çok kritik bir dönemden geçiyor. Bir yandan özgürleşmesinin olanakları artarken, bir yandan da üzerinde oynanan oyunlara dikkat etmesi gerekiyor. Halkların mücadele birliği sağlanarak gerçek kurtuluşu ulaşılabilecektir.

Dünya üzerindeki tüm gelişmeler, devrimci yönde ilerliyor. "Ayaklanmalar Yüzyılı", kendisini tüm yönleriyle hissettiriyor. Latinlerden Afrika'ya, Asya'dan Avrupa'ya kadar her yerde insanların özgürlük çılgınlığı yükseliyor. Sıçramalı devrimlerin kaçınılmaz olduğu tarihi süreç, hızla ana yatağına, sosyalizme doğru akmaya devam ediyor.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle.

GENÇ YOLDAŞ'IN 4. SAYISI ÇIKTI

Düzeltilme ve Özür

Dergimizin 25 Şubat tarihinde yayınlanan 10. sayısında:

6 Sayfada yer alan "İnsanın ve Doğanın Başkaldırısı" başlıklı yazıda geçen,

"Kırsal kesim insanları, karınlarını doyurmak için kitleler halinde köye doluyorlarken, kırlara gitmek kimler için söyleniyor?" cümlesindeki "köye doluyorlarken" ifadesi "şehire doluyorlarken" şeklinde olacaktır.

Dergimizin 10 Mart tarihinde yayınlanan 11. sayısında:

23. sayfada yer alan açıklamada, "Faşizm 7 devrimci öğrenciyi 1987'de Mart ayında katletmiştir" cümlesindeki tarih "1987" değil "1978" olacaktır.

Dizgiden kaynaklı bu hatalar için okurlarımızdan ve yazarlarımızdan özür dileriz.

YENİ EVRE Gerçekliğini Herkesine Kabul Ettirecektir

İçinde bulunduğumuz tarihsel sürecin nesnel, somut, kavranabilir çözümlenmesi yönünde bir çaba, dünyada olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan yazınında da görülmeye başladı. Yalnızca, bu yönde atılmış yüzeysel bir adım olarak. Halen, bugünkü ekonomik-tarihsel sürecin dinamikleri tüm netliğiyle ortaya konabilmiş değil. Bu durumda biz, nesnel sürecin temel yönleriyle kavranabilmesi için tarihsel evrimin bugün hangi noktaya geldiğini ve ilerlemenin hangi yönde olduğunu irdelemeye devam edeceğiz.

Son dönemde, içinde olduğumuz yeni tarihsel evreyi tanımlamak için “Yeni Çağ” ya da “Uygarlığın Yeni Çağı” ifadeleri kullanılıyor. Bazıları da aynı şeyi başka açıdan ele alıyor. Bazıları olumlayarak, bazıları da “mahkum” etmek için irdeliyor. Ama ne benimseyenler, ne de reddedenler, daha fazla açıklama yapmıyor. Henüz söyleyecek birşeyleri yok. Hiç değilse bu konuda söylenenleri “etkisizleştirmek” için, ördükleri sessizlik duvarını kendi elleriyle yıkıyorlar. Nesnel durumu, isteseler de daha fazla görmezlikten gelemezler.

Herkes, önünde sonunda tarihsel gerçekleri kabul etmek zorunda kalacaktır.

Maddi koşullar son derece olgunlaşmış durumda. İyice ortaya çıkmış olgulara dayanarak, kapitalist toplumun ardının, yani komünist toplumun nasıl olacağını bilimsel olarak açıklıyoruz. Ütopik sosyalistlerin durumu çok farklıydı. Onlar, yeni toplumun maddi

Üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyetiyle başlayan süreç, insanoğlunun tarih öncesi dönemi aştığı yeni bir tarihin başlamasıdır. İlk defa ekonominin baskısından kurtulması, gerçekten özgür olmasıdır. Uygarlık tarihi ise, sınıflı toplumlar tarihidir. İnsanlığın yeni gelişme basamağı, bu anlamda sınıflı toplumlara denk düşen uygarlık tarihinden kopuştur.

koşulları henüz olgunlaşmadan, gelecek üzerine görüş belirttiler. Yine de gelişmenin yönünü doğru olarak belirliyorlardı.

Ütopik sosyalist Saint-Simon, maddi koşulların henüz olgunlaşmadığı bir dönemde ekonomik gelişmenin yönünü doğru biçimde görebilmiştir: “*Ekonomik ilişkilerin tek bir düzene uymaksızın geliştiği gerçeğine dayanan bugünkü üretim anarşisi, yerini, bir üretim örgütlenmesine bırakmak zorundadır.*” Saint-Simon üretim örgütlenmesinin toplumsal kurumlarının oluşmaya başladığını da söylüyor. Buna örnek olarak, bankaları gösteriyor. Maddi olguların olgunlaşmasıyla birlikte

bu konuyu bilimsel olarak ele alan Marx’tır ve Engels’tir. Marx, kapitalizmin çözümlenmesini bilimsel temelde yaparak, daha yüksek bir toplumun üzerine dayanacağı olguların, eski toplumda nasıl gelişip olgunlaştığını ortaya koydu. Yalnızca yeni toplumun maddi ön koşullarını göstermekle kalmadı, ekonomik gelişmenin zorunlu olarak komünizme varacağını da bilimsel bir titizlikle gösterdi.

Ekonominin evrimi, zorunlu olarak, üretimin toplumsallaşmasına doğrudur. Kapitalizmin üretim anarşisinin yerini, özgür insanlar tarafından, üretimin önceden planlanmasına, üretimin örgütlenmesine bırakmak zorundadır. Komünizmi zorunlu hale getiren, üretimin gitgide toplumsallaşmasıdır. Bu gelişmeyle çatışma içinde olan üretim araçlarının özel mülkiyeti, toplumsal mülkiyete dönüşecektir.

Lenin, üretimin toplumsallaşmasıyla karşı karşıya bulunduğunu, burjuva ekonomistlere karşı polemiginde inceler ve gidışı açıklıkla belirtir. “...yalnızca basitçe ‘içiçe’ geçmiş bir üretimin değil, aynı zamanda üretimin toplumsallaşmasının karşısındayız; özel ekonomik ilişkiler ve özel mülkiyet ilişkileri, artık içeriğine uymayan bir kabuktan çıkarılması yapay olarak geciktirilirse, kesinkes çürüyecek olan, belki bu çürüme durumunu oldukça uzun bir süre sürdürecektir (en kötü olasılıkla, oportünist çabanın iyileşmesi, uzun bir zaman alsa da), ama sonuçta kesinkes atılacak olan bir ka-

Toplumsal üretim boyutunda kaydedilen ilerleme, sistemin çelişkilerini derinleştiriyor. Kapitalizmin ekonomik işleyişi, nesnel gelişmesi, sistemin iç çelişkilerini kaçınılmaz olarak keskinleştirir. İç çelişkilerin böylesine derinleşmesi ve olgunlaşması, eski toplumsal yapının çözülüp, dağılmasına yol açıyor. Bunun, yeni bir toplumla sonuçlanmaması halinde, tüm toplumun çürümesi demektir. O zaman, her şey sular altında kalır. Burada artık tarihsel devrimci görev, eski yapının dönüştürülmesidir. Dönüştürme devrimci bir iştir. Bu dönüştürme işini yapacak sınıf, yalnızca proletaryadır.

buktan ibarettir.” (Lenin, Emperyalizm, sf. 153) Üretimin toplumsallaşması, kendisiyle çelişki ve çatışma halindeki kapitalist kabuğu en zayıf yerinden kır- di ve bu kabuk her yerinden çatlıyor.

Üretimin toplumsallaşması, dünya yüzeyinde büyük bir gelişme gösterdi. Yine, emeğin sosyal karakteri dünya çapında ilerleme gösterdi. Üretim araçları- nın evrensel gelişimi devasa düzeyde. Toplumsal üretimin genel koşulları ev- rensel özellikte. Kısacası maddi üretim- de büyük bir ilerleme kaydedildi. Yeni toplumun maddi koşulları her yönden olgunlaştı. Eski kabuğa sığmayacak ka- dar olgundur. Bu durumda, yeni toplum hakkında daha fazla şey söyleyecek bir noktada bulunuyoruz. Buna rağmen, küçük-burjuva sosyalizmi çok daha ge- riye gidiyor. Onlarda ütöpik sosyaliz- min sağladığı ilerlemeye bile rastlanmı- yor.

Toplumsal üretim boyutunda kay- dedilen ilerleme, sistemin çelişkilerini derinleştiriyor. Kapitalizmin ekonomik işleyişi, nesnel gelişmesi, sistemin iç çelişkilerini kaçınılmaz olarak keskinleştirir. İç çelişkilerin böylesine derinleşmesi ve olgunlaşması, eski toplumsal yapının çözülüp, dağılmasına yol açıyor. Bu- nun, yeni bir toplumla sonuçlanmaması halinde, tüm toplumun çürümesi de- mektir. O zaman, her şey sular altında kalır. Burada artık tarihsel devrimci gö- rev, eski yapının dönüştürülmesidir. Dö- nüştürme devrimci bir iştir. Bu dönü- ştürme işini yapacak sınıf, yalnızca pro- letaryadır. Lenin, dünya proletaryasının hedefini özlü sözlerle belirler: “*Tröstleri vb. aşarak ileri, onları aşarak sosyaliz- me.*” (Kadın ve Aile, Lenin, sf. 148) Lenin, daha ileri bir toplumun öncülle- rinden hareket ederek, uluslararası pro- letaryanın sosyalizm hedefini açık ola- rak gösterdi. Sosyalizme geçiş, tüm ta- rihsel gelişmenin bir zorunluluğu ol- muştur.

Yeni bir evreye girdiğimiz tarihsel gelişmenin bu gerçeği, kendisini herke- se kabul ettirecektir. Son kertede, gün- lük ilişkiler ve olaylar hep bu temelde meydana geliyor. Günlük ilişkileri, gün- cel gelişmeleri son nedenine dek izledi-

ğimizde, tüm bu değişimin, bu nesnel temelden etkilendiğini, ekonomik te- meldeki büyük değişimin, tüm politik, sınıfsal, toplumsal ilişkileri belirlediğini görürüz.

İnsanın geldiği noktayı ve üretim a- raçlarını ortaklaşa kullanılması halinde nelere yol açacağını Fidel Castro doğru bir kavrayışla ortaya koyuyor: “*Eğer in- san toplumunun tümünden gelişimi kaotik, düzensiz, önceden kestirilemez, son de- rece acımasız ve adaletsiz bir şekilde gerçekleşiyse, tarihin bu momentinde türümüze layık, farklı ve gerçekten akıl- cı bir dünya kurma mücadelesi, insa- noğlunun ilk kez kendi kaderini planla- ma girişimi anlamına gelmektedir. Bu yeni dünyanın, insanoğlunun daha önce yaşadığı aşamalarla hiçbir benzerliği bulunmamaktadır ve başka koşullarda mümkün ve hatta hayal edilebilir bile değildir.*” (Y.E.Mücadele Birliği Sayı: 9, Sayfa: 8) Fidel Castro da Marx, Engels ve Lenin’in aynı bilimsel anlayışına da- yanarak, nesnel durumdan yola çıkıyor ve insanoğlunun nelere ulaşabileceğini duru bir dille açıklıyor.

Kimileri, içinde olduğumuz evreyi, “uygarlığın yeni bir çağı” olarak nite- lendiriyor. Durumu kavramaktan uzak bir görüş. Yeni evre, eskinin devamı de- ğildir. Geçmişten kopuştur. Üretim a- raçlarının ortaklaşa mülkiyetiyle başla- yan süreç, insanoğlunun tarih öncesi dönemi aştığı yeni bir tarihin başlaması- dır. İlk defa ekonominin baskısından kurtulması, gerçekten özgür olmasıdır. Uygarlık tarihi ise, sınıflı toplumlar tari- hidir. İnsanlığın yeni gelişme basamağı, bu anlamda sınıflı toplumlara denk dü- şen uygarlık tarihinden kopuştur. İnsa- noğlunun daha önce hayal bile edeme- yeceği daha yüksek bir toplumun, insan toplumunun başlamasıdır. Daha önceki aşamalarda mümkün olmayan böylesi bir tarihi süreç, artık olanaklı hale geli- yor.

Bunun olanaklı olduğunu kavrayan insanoğlu, bu hedefi gerçekleştirmek uğruna, tüm gücünü harekete geçiriyor.

C.DAĞLI

MESELE SINIFLARI KALDIRMAKTIR

Toplumsal üretim, büyük bir ilerleme kaydedince, buradan hareketle, toplumsal üretimin tüm insanların yararına olacağı sonucu çıkartılıyor. Böyle söyleyenler, toplumsal üretimi, tarihsel biçim içinde değil de, genel bir biçim, tarih-dışı bir üretim olarak görüyorlar. Genel olarak üretim olmadığı gibi, genel olarak toplumsal üretim de yoktur. Belli bir ekonomik döneme denk düşen, geçici olan üretim biçimi vardır. Kapitalist üretim, toplumsal bir üretimdir ya da toplumsal üretimin kapitalist biçim altında ortaya konusudur. Fakat, kapitalist biçim, toplumsal üretimin tek biçimi değildir. Kapitalizmde yetkinlik düzeyine çıkan toplumsal üretim, belli bir gelişme aşamasında, daha yüksek bir biçimi, komünist biçimi zorunlu hale getirir. Demek ki kapitalist üretim, toplumsal üretimin sonsuz biçimi değildir. Daha yüksek biçimin maddi öğelerini içinde taşır ve olgunlaştırır.

Toplumsal üretimin bir biçimi olarak, kapitalist üretim, bu biçime denk düşen ekonomik güçlere, toplumsal kurumlara dayanır: Fabrika, büyük sanayi, bilimin teknolojik uygulaması, ulaşım ve iletişim ağının evrensel işleyişi, bankalar vb. Kapitalizm zorunlu olarak, üretici güçleri ve ekonomik kurumları geliştirir. Bu gelişim, günümüzde en ileri düzeylere ulaşmıştır. Kapitalist ekonomik kurumların gelişmiş düzeyinden yola çıkan kimi sosyalist ve liberal teorisyenler, bu kurumların, insanlığın yararına kullanılabilceğini ileri sürdüler. Bankaların dünya örgütlenmesini ve iletişimin uluslararası ağını buna örnek gösteriyorlar. Hatta, içlerinde, eğer reforme edilir ve demokratikleştirilirse, Dünya Bankası'nın yoksun ve yoksul ulusların kalkınmasına hizmet edebileceğini tartışanlar bile var. Hiç şüphesiz, bu konudaki görüşler ilk defa gündeme gelmiyor. Toplumsal üretimin ve ekonomik kurumların ilerlemesiyle birlikte, bunların insanlığın yararına kullanılması düşüncesi de ortaya çıktı. Kapitalist ekonomik kurumların insanlığın yararına olabileceği düşüncesi, kapitalizmin özel mülkiyet temelini ve sömürücü doğasını hiç anlamamaktır. Kapitalizmde toplumsal üretim ne denli gelişirse gelişsin, özel mülkiyet temelini koruduğu sürece, her zaman toplumsal üretimin sonuçlarını özel mülk sahibi, kendine maledecektir. Bir gelişmeyi de çok iyi biliyoruz, toplumsal üretim, özel mülkiyeti zorunlu olarak kaldırmayı gündeme getirir.

Kapitalizmin ekonomik toplumsal kurumlarını toplumun yararına olacağını ileri sürenler, buradan hareketle de, üretimin toplumsal biçimini değiştirmeden, yeni bir toplumun kurulabileceğini söylüyor. Kapitalizmin yerini reformlar yoluyla, sosyalizme bırakacağı görüşü bu temele dayanıyor. Emegün üretkenliğindeki büyük gelişme, sanayi devrimi, bilimsel-teknolojik devrim alanında ki baş döndürücü gelişmeler... Tarihte ilk defa, kapitalist üretimin, komünist üretime dönüşmesinin koşulları ortaya çıktı. Bu dönüşümle birlikte insanlığın gelişmesini güvence altına alınacaktır. Tüm bunlar, kapitalizmin bağrında ortaya çıkmaya başlıyor. İşte, daha yüksek bir toplumsal biçimin dayanacağı bu maddi öğeler, eski kapitalist toplumsal biçimle çelişki ve çatışma içindedir. Eski biçim yıkılmadan, maddi öğeler serbest kalamaz. Daha yüksek üretim biçimi olarak komünist üretim, eski biçim içinde kurulamaz. Bunun için, eski toplumsal biçimin parçalanması ön koşuldur. O

zaman eski biçimden kurtulan maddi öğeler, yeni toplumsal biçimin dayanakları olur. Ancak o zaman, bireyin gerçek gelişiminden ve gerçek özgürlüğünden söz edebiliriz.

Kapitalist ekonomik kurumların toplumsal rolünü övenler, sınıflar savaşı alanında, sınıf savaşımı değil, sınıf işbirliğini öneriyor. Bu görüş sahiplerine göre, proletaryaya iktidara gelmeden de, toplumsal üretim aygıtları, proletaryanın amaçlarına hizmet edebilir. Proletarya ve sosyalistler, özel mülkiyete dokunmadan, yönetime katılabilir. Kapitalist kurumlar bu sayede demokratikleşebilir. Sonuç olarak, halk yararına kullanılabilir. Sosyal-reformizm, temelde, bu görüşten yola çıkıyor. Açık ki, bu görüş, proletaryanın kapitalist sistem içinde ve burjuva egemenliği altında kalmasını önermiş oluyor. Böylece, proletaryaya ve onun en iyi temsilcilerinin, sistemin yönetim mekanizmalarında yer almasıyla, burjuva egemenliği güvence altına alınmış olacak.

Gerçekte ise, emegün yeniden örgütlenmesinin ve üretimin toplumsal biçiminin temel koşulu, proletaryanın iktidara gelmesi, egemen sınıf olmasıdır. Proletarya egemen sınıf halinde örgütlenmedikçe, ekonomik yapının, emekçilerin yararına, köklü olarak dönüşümü olanaklı değildir. Mesele kapitalist mülkiyetin yönetimine katılmak değil, onu yıkmaktır. Mesele üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermek, toplumun ortaklaşa mülkiyetine dönüştürmektir. Mesele, sınıfları kaldırmaktır. Marx, "mesele dünyayı değiştirmekti", derken anlamattığı, sınıfların kaldırılmasıdır. Marx'ın görüşünü bu temelde anlamayanlar, kapitalist sistem yıkılmadan ve sınıflı toplum altında bile, dünyanın değiştirilebileceği anlayışına varıyorlar. Mevcut dünya, sınıflı bir dünyadır. Bugünkü dünyayı değiştirmek, sınıfları kaldırmaktır. Sınıfları kaldırmak, kapitalizmi yıkmakla başlayan ve devam eden bir tarihsel süreçtir.

Sınıfları kaldırmanın koşulu, proletaryanın egemen sınıf biçiminde örgütlenmesidir. Proletarya egemen sınıf durumuna gelecek, sınıfları ortadan kaldırır. Paris Komünü'nden sonra Marx, bu egemenliğin proletarya diktatörlüğü olacağını söylemiştir. Bu nedenle, Lenin ancak sınıflar mücadelesinin kabulünü, proletarya diktatörlüğünün kabulüne dek varılanlara marksist denebileceğini söyler.

Aslında, proletaryanın egemen sınıf biçiminde, proletaryanın devrimci diktatörlüğü olarak örgütlenmesine, çeşitli biçimlerle karşı çıkanlar, bunun sonucu, proletaryanın politik olarak öncülük rolünü yadsıyor. Proletarya diktatörlüğünün reddi, kaçınılmaz olarak, devrimci sınıfın öncülük misyonunun da reddedilmesini getirir. Programlarından öncelikle, proletarya diktatörlüğü kavramını çıkaran komünist partilerin, ardından, partinin öncülük rolünü belirleyen ifadeleri çıkarmaları tesadüf değildir. Bunun yerine, kitle örgütü olmak ifadesi geçirildi. Sonuç, proletaryayı, tarihsel görevi olan kapitalizmi yıkmak ve proletarya diktatörlüğünü kurmak hedefinden uzaklaştırmak.

Proletaryanın egemen sınıf durumuna gelmesinin, devrimci diktatörlüğünün ve buna dayanarak sınıfları kaldırmanın ön koşulu ise, komünist devrimdir. Komünist devrim, politik iktidarın ele geçirilmesiyle başlayan, ekonomik, toplumsal yapının dönüşümüyle süren bir süreçtir. Kapitalist toplumsal üretimin biçimini değiştirmeden ekonomik yapının, halk kitlelerinin ekonomik kurtuluşunu sağlayacağını söyleyenler, bu yolla komünist devrimin gereksiz olacağını söylüyorlar. Oysa ki komünist devrim, sanayi devrimi, bilimsel teknolojik gelişim ve kapitalizmin tüm ekonomik hareket yasaları tarafından bir zorunluluk olarak gündeme gelmiştir. Toplumsal üretimin gelişimini engelleyen, emegün toplumsal karakteriyle çatışan, kapitalist biçimi yıkacak olan komünist devrimin koşulları, her bakımdan olgunlaşmıştır.

C.DAĞLI

BÜYÜK ORTADOĞU PROJESİ

Bush ve ABD'nin emperyalist politikalar her yerde protesto ediliyor

ABD başkanı Bush, tıpkı kendisi gibi, Irak Savaşı öncesinde, Ortadoğu'da hangi ülkelerin bulunduğunu bile bilmeyen kongre üyelerine, "Büyük Ortadoğu Projesi" için çalışmalar başladıklarını duyurdu. Bu cehaletin arkasına sığınarak Pakistan, Afganistan, Fas, Tunus gibi ülkeler bile Ortadoğu olarak sunuldu.

Esasında, o konuşmada, böyle büyük bir projenin ne olduğunu, neyi hedeflediğini anlamak mümkün değildi. Ama, konuşmanın ertesindeki günlerde, projenin altı doldurulmaya başlandı. Buradan da anlaşılıyor ki, Bush yönetimi, hiçbir hazırlığı yapılmamış bir projenin lafını ortaya atarak, köşeye sıkışmış durumunu aşmaya çalışıyordu. Projenin hedefleri ortaya çıktıkça, ABD'yi neyin köşeye sıkıştırdığı daha iyi anlaşılır oldu.

ABD'nin Politik Çevirme Hareketi

Proje, ABD hükümetinin açıkladığına göre, Fas'tan, Pakistan'a kadar, tüm ülkelerde, serbest piyasalara, basına vb. özgürlük anlamına geliyordu. Böylece, ABD için tehdit haline gelen öfke ve direnişi besleyen yoksulluk ortadan kalkacaktı. ABD, projesini böyle açıkladı, tabii inanan olmadı. ABD'nin dünyaya nasıl bir özgürlük getirdiğini, Vietnam'dan ve en yakın örnek olarak Irak'tan gören dünya halkları, artık bu tür özgürlük mavalını yutmuyorlar.

ABD, bu projeyi asil olarak, hedefine aldığı burjuva hükümetlere kabul ettirmeye çabılıyor. Çünkü bu hükümetlerin önemli bir bölümü, emperyalist ülkelerle bağımlılık ilişkisi içerisinde, emperyalistlerin bütün günahlarına, katliamlarına ortak olurken, halklar, kendi işbirlikçi hükümetlerine karşı kin ve güvensizlik beslediler. Mısır, Ürdün, Suudi Arabistan, ve Körfez Arap ülkeleri, İsrail'in Filistin halkı üzerinde estirdiği teröre karşı ya tavırsız kaldılar ya da en kritik anda Filistin halkının davasına ihanet etmekten çekinmediler. Bu ülkelerin işbirlikçi tavırları, Irak işgaliyle birlikte daha açık hale geldi. Son birkaç yılda bu ülkelerde, anti-emperyalist halk hareketlerinin, işbirlikçi burjuva hükümetleri tehdit eder hale geldiğini görebiliyoruz. Mısır'da, özellikle öğrenciler, çok uzun yıllar sonra ilk kez, Irak işgaliyle birlikte, Mübarek iktidarının temellerini sarsan eylemlere giriştiler.

Aynı bıçak sırtı durum, Büyük Ortadoğu Projesi içine alınan ülkelerin büyük çoğunluğu için de geçerlidir. Pakistan işçi sınıfı, bir çok kez greve çıktı, bir çok bölgede komünist ve devrimci güçlerin öncülüğünde devlet güçleriyle çatıştı. Tüm Arap ülkeleri içinde işçi sınıfının uyanışı, emekçilerin geniş eylemleriyle kendini gösteriyor. ABD'ye duyulan geniş öfke, bu kavranın etkisini tüm toplum üzerinde belirgin kılıyor.

ABD, 3. Dünya Savaşı'na Afganistan ve Irak savaşıyla başla

dığında, tüm burjuva dünyayı peşine takacağını düşünmüştü. Ama, zaman geçtikçe ABD ve İngiltere, bu girişimleri içinde adeta tecrit edildiler. Halkların genişleyen ve yükselen öfkesi sonucu, bir çok burjuva hükümet, ABD'nin dünya savaşı girişimlerini ağırlıkla destekleyemedi. Bir başka açıdan, bu dünya savaşı bir paylaşım savaşıdır. Emperyalist Avrupa, ABD'nin bu girişimlerine köstek olabilen için elinden geleni yaptı. Sonuçta ABD, bu tecridini kırabilmek için, Avrupa emperyalistlerinin de üzerinde mutabık olacağı bir uzlaşma programı öne sürüyor. Dışişleri Bakanı Powell, AB komisyonuyla yaptığı ilk toplantılarında uzlaşmaya varıldığını haber veriyordu.

Bu haliyle Büyük Ortadoğu Projesi, Arap ülkelerinde yükselen anti-emperyalist öfkeyi bastırmak için tasarlanmış bir politik çevirme hareketidir. Yaşadığımız topraklarda, uzunca bir süredir politik çevirmenin ne anlama geldiği biliniyor. Ardı ardına, üst üste binen ve artık düzen dışı kanallara akmaya başlayan toplumsal sorunları ve onların harekete geçirdiği yığınları, yeniden düzen içine çekme çabasıdır politik çevirme hareketi. Böyle bir çaba, düzenin yığınları yoketme tehdidi ile el ele yürür. Ölümü gösterip sıtmaya razı etmektir. Bu topraklarda politik çevirme hareketinin AB emperyalizmi tarafından yönlendirildiğini, Türkiye'nin AB üyeliği umutlarının, bu amaçla yığınlara taşındığı biliniyor.

ABD, Büyük Ortadoğu Projesi'yle, kendi işbirlikçi hükümetlerine karşı öfkeli bir harekete girişmiş olan halkların düzen dışı kanallara akmasını önlemeye çalışıyor. Bu amaçla, Ortadoğu olarak tanımladığı bu geniş coğrafya üzerinde, basın, sivil toplum, girişim özgürlüğü gibi reformları destekleyeceğini belirtiyor. Peki ya bu ülkeler, ABD'nin istediği reform adı verilen vitrin değişimlerine gitmezlerse ne olacak? ABD'nin bu konudaki tehdidi hazır: Irak gibi olursunuz.

Büyük Ortadoğu Projesi'nin Ekonomik Yanı

Bu proje, diğer açıdan bir paylaşım mücadelesidir. ABD, bir yandan düzen dışına akan kanalları tıkamaya çalışıp, politik hedefler güdüyorken, diğer yandan da bu ülkeler üzerinde tam ilhak sürecini tamamlamak istiyor. ABD'nin buna bir hayli ihtiyacı var. Dünyanın en büyük ekonomik gücü, aşılabilir sıkıntılar içinde.

ABD ekonomisinin son yıllardaki en büyük sıkıntısı, kamu açıklarıdır. Geçen yıl bu açık 300 milyar doların üzerindeydi. Bu yıl

13 MART SAVAŞÇILARI Mezarları Başında Anıldı

“Bizler, her zaman Deniz Gezmiş’in yarattığı bir geleneğin peşinden gittik. O siyaseti güçlendiren, devam ettiren ve bunu daha sonra 13 Mart Savaşçıları yoldaşlarımızla pekiştiren, yani her adımımızda düşmana büyük darbeler vurarak; her çıkışımızda düşmanla birlikte küçük burjuva akımları mahkum ederek yükselen bir harekettir.” (D.İ.Mücadele Birliği, Sayı 12, Ümraniye Cezaevi’nde 13 Mart anması, Nisan 2000)

13 Mart 1982 tarihi, devrim tarihimizde Deniz Gezmiş ve yoldaşlarının açtığı yolda ısrar ve kararlılığın ifadesidir; devrim mücadelesinde düşmanla uzlaşmazlığın geleneğidir. TKEP üyesi üç komünist işçi İbrahim Ethem Coşkun, Seyit Konuk, Necati Vardar 12 Eylül faşizminin karşısında proletaryanın sınıf çıkarlarını savunmuşlardır.

Bu bilinçle, 13 Mart 2004 tarihinde, ölümsüzleşmelerinin 22. yılında 13 Mart Savaşçıları’nın mezarları başında bir anma düzenledik. “13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor”, “Kavgaları Adımız, Adları Onurumuz” pankartlarının açıldığı anma, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya mücadelesinde ölümsüzleşen devrim savaşçılarının anısına saygı duruşuyla başladı. Yoldaşlarımızın yaşamları, mücadele anlayışları, mahkemede ve idam sehpalarında gösterdikleri uzlaşmaz sınıf tavrı ve yiğitliklerinin anıldığı konuşmanın ardından “İdamlar Bizi Yıldırılmaz” sloganlarını haykırdık.

**13 MART SAVAŞÇILARININ BAYRAKLARI
LENİNİSTLERİN ELLERİNDE YÜKSELİYOR!**

İzmir’den Leninistler

400 milyar doların üzerine çıkacağı tahmin ediliyor. Yani ABD devleti, yaptığı harcamalar yanında, Türkiye’nin tüm yıl boyunca ürettiklerinin iki katı büyüklüğünde bir parayı sürekli borçlanarak yerine koyuyor. Üstelik Bush hükümeti, büyük sermaye sahiplerinden daha az vergi alınmasını yasalastırarak, kamu açıklarının daha da büyümesine neden oluyor. Bush, kamu açıklarının büyümesini önlemek için, emeklilik, tazminat, sağlık, eğitim gibi harcamaları kısmaktan başka yol bulamıyor. Bu tedbir, bir yandan ABD ekonomisinin iç pazarını daraltırken, diğer yandan onmilyonlarca emekçinin öfkesini çekiyor.

ABD, ekonomik sıkıntısını, yeni pazarları zorla ele geçirerek, paylaşım savaşını kızıştırarak aşma yoluna gidiyor. Büyük Ortadoğu Projesi, yüzmilyonlarca insanın yaşadığı bu bölgeyi, ABD’nin tam ilhak isteğinin hedefi haline getiriyor. Projede, piyasaların serbestleştirilmesi, özelleştirmeler, borsa ve bankaların egemenliğinin artması, önemli bir yer tutuyor. Bugüne dek emperyalizmin, özellikle ABD emperyalizminin bu bölgedeki egemenliği, birkaç koçbaşı ülkenin varlığına ve askeri-ekonomik borçların yüksekliğine dayanıyordu. ABD’nin Kuzey Afrika ülkeleri üzerindeki egemenliği, Mısır hariç, AB yanında önemsiz kalıyordu. ABD’nin bu ülkelerde, ekonomik ve mali yapı üzerinde egemenliği ileri düzeyde değildi. Oysa tam ilhak, böyle zayıf ve geri bağımlılık ilişkileri üzerinde şekillenemezdi. Türkiye’de ileri düzeylere varan tam ilhak bu anlamıyla, “Büyük Ortadoğu”ya örnek teşkil edebilir. Özelleştirmelerin tamamlanması, hayatın tüm alanlarında tekelliliğin egemenliği, borç ve bankalar aracılığıyla tüm ekonominin kontrol altına alınabilecek duruma gelmesi gerekiyor. Türkiye bu yolu uzun süredir yürüyor.

ABD Planının Başarı Şansı Nedir?

Emperyalizm, yaklaşan çöküşünün önüne geçebilmek için, önüne tutarlı bir strateji koyamıyor. Attığı her adım, dünya halkalarının öfkesini bilemekten başka bir işe yaramadı. Emperyalizmin bu alanda stratejik bunalımda olduğu gerçeğine daha önce işaret etmiştik. Büyük Ortadoğu Projesi, strateji bunalımına işaret ediyor, ABD’nin dünya üzerindeki egemenliğini en geniş ölçüde tehdit eden bu bölgede, ABD damgalı her şey, daha en baştan halklar tarafından düşmanca algılanıyor. Bu yüzden ABD, politik çevirme hareketinde gün geçtikçe tehdit unsurunu ön plana çıkartmak zorunda kalacaktır. Bu gerçeğin farkında olan ABD, şimdi Avrupa’daki güçlerini Kıbrıs üzerindeki büyük bir üsse yığmak için hazırlıklar yapıyor.

ABD, 2. Dünya Savaşı sonrası, dünyayı soğuk savaşın içine sürüklemiş ve bu atmosfer içinde Marshall yardımları adı altında, bağımlı ve geri kapitalist ülkeler üzerindeki Sovyetler Birliği etkisini engelleyebilmişti. ABD, elli küsur yıl sonra, aynı etkiyi yaratabileceğini sanıyor. Oysa elli yıl önce, “komünizm hayaleti” karşısında titreyen ve soğuk savaşın ideolojik söylemlerine toplumsal bir taban sağlayan, üçüncü dünyanın küçük üretici köylü ve kentlileri, bugün toplumların en yoksul, işsiz, darmadağın ve umutsuz kesimlerini oluşturuyor. Aradan geçen yıllarda bu ülkelerde sınıf yapıları ve sınıflar arasındaki ilişkiler köklü bir dönüşüm geçirmiştir. Bir başka açıdan, elli yıl önce ABD, emperyalizmin genç, büyüyen ve dinamik bir unsuruydu. O zaman, tüm dünya ticaretinin %46’sını elinde tutuyordu. Marshall Planları’na ekonomik bir destek buluyordu. Bugün ABD, emperyalizmin çöküş dinamiklerini tüm yönleriyle kendi bağrında taşıyor, ekonomisi uzun süreli durgunluğa girmiş, ticarete oldukça geri düşmüş bir ülkedir. Büyük Ortadoğu Projesi, ekonomik temellerden yoksun bir plandır. Ve bu onun nasıl ölü doğmuş bir proje olduğunu göstermeye yetiyor. □

İki yılda bir yapılan NATO Zirvesi, 28-29 Haziran tarihinde Türkiye’de yapılacak. Bundan önceki, toplantı eski Doğu Avrupa Cumhuriyetleri’nden Çek Cumhuriyeti’nde yapılmıştı. Bu zirvenin konusu, NATO’nun Doğu Avrupa ülkelerini de içine alacak şekilde genişletilmesiydi. İstanbul’da yapılacak olan bu NATO zirvesinin ana gündemini, NATO’nun Ortadoğu’da konumlanışının oluşturuluyor oluşu, NATO zirveleri için seçilen yerlerin de tesadüfi olmadığını gösteriyor. Açık ki, NATO’nun Ortadoğu’da nasıl konumlanacağına dair yapılacak bir zirve için bugüne kadar NATO’ya hizmette kusur etmemiş bir ülke düşünülmüş ve en uygun seçenek olarak Türkiye bulunmuş.

NATO, 1949’daki kuruluşundan bugüne, Türkiye’yi en önemli üyelerinden biri olarak gördü hep. Ne zaman sosyalist Sovyetler Birliği’ne ya da bölge halklarına yönelik bir tehditte bulunacak olsa, hemen Türkiye’deki üslerini bir koz olarak öne sürdü. NATO, Türkiye’deki üsleri sadece bir yaptırım gücü olarak kullanmadı, bir çok saldırıyı da bizzat buradan organize etti ve üsleri fiili olarak kullandı. Şu anda değişen durum, ABD’nin 11 Eylül provokasyonunu düzenledikten sonra halklara karşı başlattığı III. Dünya Savaşının ana karargahlarından birisinin Türkiye olacağıdır. Türkiye, ABD’nin Ortadoğu ülkelere ve ileride belki Rusya’ya ve diğer ülkelere saldırılarının ana üssü olmaya adaydır. Bu, bizzat ABD Başkanı Bush tarafından “Türkiye teröre karşı savaşımızın ana üssü olacaktır” şeklinde ifade edilmiştir.

Bilindiği gibi ABD, halklara karşı açtığı III. Dünya Savaşının adını “teröre karşı savaş” olarak koymuştur. Emperyalist-kapitalist sistem sıçramalı çöküş evresinde

yaşadığı ağır bunalımı, “teröre karşı savaş” bahanesiyle gizlemeye çalışıyor. Emperyalist-kapitalist sistem her zaman olduğu gibi emperyalist savaşların gerçek nedenini gözlerden kaçırmaya çalışıyor. ABD’yi 11 Eylül’e ve ondan sonra II. Dünya Savaşı’nı ilana götüren neden, ekonomik olarak içinde bulunduğu bunalımdır. Emperyalist-kapitalist sistem içinde bulunduğu ekonomik yıkımı emekçi halkları tam bir yıkıma uğratarak atlatmak istiyor. Bunun insanlığın ve doğanın bütünüyle yıkımı olacağı gerçeği, emperyalist kapitalistleri zerre kadar ilgilendirmiyor. Onlar, sadece ve sadece kendi egemenlik alanlarını ve karlarını düşünüyorlar.

Zirveler Emperyalistler Arasındaki Çelişkileri Azaltmıyor

ABD’nin Irak’ta saplandığı bataklık, onu işçi sınıfı ve emekçi halklara karşı daha da saldırgan olmaya zorluyor. Bir yandan Büyük Ortadoğu Projesi’ni ilan ederek, Kuzey Afrika’dan Afganistan’a kadar büyük bir coğrafyayı kontrolü altına almayı, buradaki yönetimlere doğrudan müdahale ederek ekonomik ilhakı tamamlamayı düşünüyor, bir yandan da bu politikalara direnenlerle karşı ne yapacağını ortaya koymaktadır. Dünya emekçi halklarının bu politikaya pirim vermeyeceği açık olduğuna göre, ABD, tüm dünyada askeri gücünü devreye sokacaktır. NATO, Ortadoğu başta olmak üzere dünyanın bir çok bölgesine doğrudan saldırılara girişecektir. İçerisinde diğer emperyalist güçler de olmasına rağmen esas olarak ABD’nin yönlendiriciliğinde olan NATO, daha önce Yugoslavya’da olduğu gibi egemen ülkeleri yerle bir etmekte sakınca görmeyecek-

tir. Ancak bunun öyle çelişkisiz, çatışmasız geçeceğini düşünmek en büyük hata olurdu. Bu, her şeyden önce emperyalistler arası çelişkileri derinleştirecek, çatışmaları arttıracak bir süreçtir.

Toplantıda

Neler Konuşulacak?

İstanbul’da yapılacak olan NATO Zirvesi’nde konuşulacak olan konular, emperyalistler arasında en çok sorun teşkil eden sorunlardır. Irak, Kafkaslar, Orta Asya, Afganistan, Balkanlar... vb.nin konuşulması düşünülüyor. Düşünün ki, Almanya ve Fransa’nın ABD’den habersiz bir “Alternatif Irak Planı” hazırladığı söyleniyor. NATO Zirvesi, herhalde bu alternatif planın tartışılacağı bir toplantı olmayacak! Elbette bunun tüm kartların açıkça ortaya serileceği bir toplantı olması beklenemez. Emperyalist-kapitalist devletler, birbirlerinin kuyusunu kazarken yine birbirlerinin yüzüne gülecek, ortalağa sahte gülcükler atacaklar. Ayaklanmalara ve devrimlere karşı bir ittifak oluşturmaları bu sefer her zamankinden daha zor olacak. Kendi aralarındaki çelişki ve çatışmaların su yüzüne çıkması ihtimal dahilindedir. Avrupa’nın NATO yerine ikame etmek üzere kendi ordusunu oluşturmaya çalışması, çatışkılı konuların başında geliyor. ABD, kendi kontrolü dışında bir Avrupa Ordusunu, güvenliğini vb. kabul etmiyor. Türkiye ve Kürdistan’da bulunan tüm devrimci çevreler daha şimdiden bu zirveyi burjuvazi için bir karabasana çevirmek üzere hazırlık yapmalıydılar. Madem ki, dünya emekçi halklarına saldırının baş aktörü ABD ve onun geri zekalı başkanı Bush İstanbul’daki NATO Zirvesi’ni III. Dünya Savaşında önemli bir basamak olarak görüyor, o zaman bizler de İstanbul’u bu emperyalist saldırganlara ve onların yerli işbirlikçilerine dar etmeliyiz. Türkiye ve K.Kürdistan’ın her yerinden 28-29 Haziran’da İstanbul’a gelen devrimciler tam bir güç birliği içerisinde “Halkların Katili NATO’ya Hayır” demeliler. Ve tıpkı Denizlerin yıllar önce yaptığı gibi fiili olarak emperyalistlere karşı koymalıydılar; devrimci eylemler organize etmeli ve geri zekalı Bush’u geldiğine geleceğine pişman etmelidirler. Devrimci yapılar arasında oluşturulacak güç birliği, Bush’u ağırlamak(!) için gereklidir. Önce böyle bir güç birliği oluşturulmalı, sonra hızla hazırlıklara girişilmeli ve eğer Bush’un gelmesi engellenmezse, tası tarağı toplayıp kalkıp gitmesi sağlanmalıdır. □

Şovenist Histeri ve KÜRDİSTAN SORUNU

Görünürde her şey bir futbol maçında başladı. Küçük bir güruh, maç sırasında Kürtlere karşı saldırgan bir tutum sergiledi. Çatışmalar çıktı. Ardından tam bir linç psikolojisiyle Arap şovenizmi saldırıya geçti. Sonrasını hepimiz biliyoruz. Qamişlo'da katliam, ardi arkası kesilmeyen gösteri ve çatışmalar...

Suriye Kürdistanı'ndaki olaylardan bahsediyoruz. Birden bir patlak veren ve hızla yayılan olaylar zincirinden.

Saldırılar ve Arap Şovenizmi

El-Hayat gazetesi Arap şovenizminin ve Kürtlerin ezilen ulus karakterinin üstünden atlayarak, olayların ardında Talabani'nin ve Irak Kürdistanı'ndaki işgal işbirlikçiliğinin olduğunu söylüyor. Hiç kuşku yok ki belirtilen sebepler bu olayların gelişiminde bir etmen. Gerici burjuva önderliğin politik yönelimi Kürt halkını ezen ulus şovenizminin, özelde Arap şovenizminin boy hedefi haline getirdi. Bu doğru. Fakat bu konudaki **asıl mesele Kürtlerin ezilen ulus konumuna düşürülmesi, vatanlarının dört egemen devlet tarafından işgal ve ilhak edilmesi, ve böylelikle Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkının gasp edilmiş olması değil midir?** Talabani-Barzani önderliğinin yönelimleri olsa olsa patlama için bir kıvılcımdır. Oysa sorun öz olarak Kürdistan'ın dört devlet tarafından ilhak edilmiş olması ve Kürt ulusunun kendi geleceğini belirleme hakkının elinden zorla alınmasıdır. Ve Kürt ulusu bu dört egemen-ezen ulus tarafından sürekli baskı görmüş, aşağılanmış, çoğu zaman vahşi katliamlara uğramıştır. Tüm bunların üzerinden atlanarak olayların sorumluluğunu Talabani-Barzani politikalarına yüklemek ezen ulus şovenizminin tipik göstergesidir.

Suriye'deki saldırıların ardından, bir ara Mahabad (İran Kürdistanı) da karıştı. Henüz büyük olayların yaşanmadığı tek parça, Kuzey Kürdistan (Türkiye Kürdistanı)'dır. Bunda gerek ulusal hareketin politik yönelimi, gerekse olayların bir yerlerinde ABD etkisinin oluşu önemli. Kürt ulusunun ülkesini birleştirme isteği ve eğilimi ve özgürlük yürüyüşü, ulusal hareketin burjuva ve küçük burjuva partilerince ABD'nin konjonktürel eğilimleriyle uyumlu kılınmaya çalışılıyor. Kürt burjuva ve küçük burjuva önderlikleri amaçlarına bu yolla ulaşabileceklerine inanıyorlar. Ve bu durum zaten karmaşık olan Kürt ulusal sorununu daha da karmaşık hale getiriyor.

Ulusal Birliğe Doğru

Çatışmalar ve katliamın haberinin duyulmasıyla Kürt ulusu dünyana her yerinde harekete geçti. Avrupa'da gösteriler düzen

lendi ve Suriye büyükelçilikleri işgal edildi. Kürdistan'ın her parçasında çeşitli protesto eylemleri gerçekleştirildi. Dört parçaya ayrılan ve ulusal birliğini oluşturması bir yüzyıldır zorla engellenen Kürtlerin bu refleksi, özellikle son onbeş yılda yükselen mücadelenin ulusal birliği yaratma konusunda epey mesafe kattığını gösteriyor.

Kürt halkı neredeyse bir yüzyıldır işgal altındaki yurdunu kurtarma mücadelesi veriyor. Özgürlük, bu halkın binlerce yıllık hayali. 17. yüzyıldan beri ülkesi bölünmüş durumda. O dönemde Osmanlılar ile İranlılar arasında ikiye bölünmüştü. Osmanlı'nın yıkılmasından sonra bu kısmı Türkiye, Suriye ve Irak arasında paylaşıldı. Kürdistan dört parçaya ayrılmış ve her bir parçası siyasi ve iktisadi olarak ilhak edilmiştir. Kürdistan'ın birleştirilmesi ve Kürt ulusunun özgürlüğü sorunu, böylelikle bu dört ezen ulus devletlerinin yıkılması, bu dört ülkede emekçi halkların devrimle özgürleşmesi sorunuyla iç içe geçti. Kürt halkının kaderiyle bu dört ülke halklarının kaderi birbirine bağlandı. Arap, Fars ve Türk emekçileri kendi özgürlüklerini istedikleri her noktada, öncelikle Kürt halkının özgürlüğünü isteme göreviyle karşı karşıya geldiler.

Bu durum, Kürt ulusal sorunun olağanüstü önemini gösteriyor. Bu öyle bir ulusal sorun ki, çözümünü, her halükarda tüm bir Ortadoğu'da devrimlerin gerçekleştirilmesini önvarsayıyor. Kürt ulusunun ulusal birliğinin sağlanması demek, dört parça Kürdistan'ın birleşmesi demektir. Bu ise dört ilhakçı ülke için en azından siyasal statünün bozulması anlamına geliyor. Kürt halkının özgürlük yürüyüşü, sadece proletaryanın her tür sömürüye karşı olması nedeniyle değil, bu pratik neden yüzünden de desteklenmeli.

Öte yandan gerici burjuva önderliğin Kürt halkını sürüklediği tehlikeli yol konusunda uyarılarda bulunmak, gerçek çözüm yolu olarak proletaryanın önderliğinde halkların mücadele birliğini sağlamanın olmazsa olmaz koşul olduğunu ısrarla vurgulamak, devrimci proletarya için vazgeçilmez görevdir.

Türk emekçileri, saldırılara uğradığı bu zor dönemde Kürt halkının yanında olmalı, gerçek kurtuluşun yolunu, birleşik devrim için mücadele birliği yolunu ilmek ilmek örmeli. Kürt halkının gerici burjuva önderliğinin etkisinden kurtarılması da ancak böyle mümkün olacaktır. □

13 MART SAVAŞÇILARININ SAVAŞÇI RUHLARINI KUŞANALIM!

Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfının yiğit savaşılarından Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar'ın savaşı ruhlarını, 12 Eylül faşizmi tarafından idam edilişlerinin 22. yıldönümünde Taksim Meydanı'na taşıdık.

Bundan 22 yıl önce yani 13 Mart 1982'de Buca zindanına kapatılan 3 komünist işçi faşist devlet tarafından darağacına çekildiler. Her biri başka başka yerlerden atıldılar devrim mücadelesine. Ortak noktaları, işçi olmaları ve ailelerinin yoksul oluşuydu.

TKEP çatısı altında mücadelelerini en iyi şekilde sürdüren militanlar, İzmir'de bulunan MHP'li bir yöneticiyi cezalandırdılar ve gerekçesiyle 1981'de tutuklanıp Buca zindanına kapatıldılar. Komünist işçiler, ta ki 1982 13 Mart'ında idam ediliş anlarına kadar faşizme karşı hiçbir tavizde bulunmadılar. Mahkemeye çıkarıldıkları 1 Mayıs tarihinde, tüm mahkeme

heyetini saygı duruşuna çağırarak, faşizmin mahkemelerini yargıladılar. 13 Mart 1982'de, sloganlarla darağaçlarında ölümsüzlüğe uğurlandılar.

13 Mart Savaşçıların Bayrağı Leninistlerin Ellerinde Dalgalanmaya Devam Ediyor

İdam edilişlerinin 22. yıldönümünde üç komünist işçi Taksim Meydanı'nda andık. Akşam saat 18.30 sularında İstiklal Caddesi üzerinde bulunan Balo Sokak'tan çıkarak Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçtik. Her birimizin ellerinde bulunan meşaleler ve taşıdığımız "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor- Mücadele Birliği" pankartımızla insanların yoğun ilgisini çektik. Attığımız "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor, Savaşıyor", "Devrim Savaşçıları Ölüm-süzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Bütün İktidar EmegİN Olacak", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Her Şey EmegİN Olacak" sloganlarımıza insanlar alkışlarıyla destek verdiler. İstiklal Caddesi'ni, üzerinde "İdamlar Bizi Yıldırılmaz", "13 Mart Savaşçıları Yaşıyor", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", yazılı kuşlamarla donattık. Uzunca bir yürüyüşten sonra Taksim Meydanı'na yaklaştığımızda, 5 polis aracı yolumuzu kapattı. Polis araçlarının yanından Meydana girmek isterken bizlere müdahale etmek istediler. Bu sırada 13 Mart Savaşçıları'nın uzlaşmaz savaşı ruhunu kuşanan Leninistler olarak, polislerin üzerilerine ellerindeki sönmüş meşaleleri yağdırdık. Neye uğradığımızı şaşırان polisler henüz kendilerini toparlarken, bizler ara sokaklara girip sloganlarımızla dağıldık. Eylemimizi kayıpsız bir şekilde sonlandırdık. □

Daha sabahın erken saatlerinde Newroz gülüşlü insanlar, Newroz gysileriyle Kazlıçesme alanına akmaya başlamışlardı. Hepsinin yüzünden büyük bir coşku okunuyordu. Yaşlı, genç, çocuk onbinlerce Kürt adeta 16 Mart tarihinde kendilerine Beyazıt Meydanı'nda vahşice saldıran polisler meydan okumak için akın akın geliyorlardı. Kürt halkı "acıyı balemeyi" bilen bir halk ve bunca kırıma, bunca sinsi politikaya rağmen devrimci coşkusunu ve öfkelerini bir emaneti saklar gibi saklamaya devam ediyor.

Mücadele Birliği Platformu'nun açtığı, üzerinde Çanakka- le zindanında 1998 Newroz gecesi kendisini meşale yapan Sema Yüce'nin resminin ve "Newroz Piroz Be" sloganının olduğu pankart, onların coşkusuna coşku kattı. Onbinlerce insanın bulunduğu eylem alanının ortasında dalgalanan kızıl bayrakların arasında dikkat çeken pankart, mitingün sonuna kadar alanda kaldı. Mücadele Birliği Platformu daha alana girerken, polis kordonu arasında sloganlarını atmaya başlamıştı: "Disa Disa Serhıldan, Biji Azadiya Kürdistan", "Jibo Azadi Aşiti Şer Şer Şer", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği". Daha sonra alandaki yere gelince bu sloganlar, katılanlarla birlikte atılmaya devam edildi. "İmralı Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" ve "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar" sloganları da aynı ilgiyi uyardı.

Çeşitli müzik gruplarının sahneye çıkmasıyla onbinlerce insanın coşkusu doruğa çıktı.

Halayların çekildiği, ERNK bayraklarının ve Öcalan'ın resimlerinin taşındığı kutlama boyunca Kazlıçesme Alanı Kürtçe ve Türkçe sloganlarla çınladı. Mitingin bitimine yakın yakılan Newroz Ateşi, onbinlerce insanın coşkusunu daha da arttırdı. Kutlama boyunca ve kutlama dağılırken dağıtılan "Newroz'u Serhıldanlarla Karşılalım" başlıklı Mücadele Birliği özel sayısı halk tarafından dikkatle okundu.

Newroz, halklarımızın devrimci umutlarını baharın güneşiyle ısıtarak sona erdi.

**YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
KÜRDİSTAN'DA TEK ÇÖZÜM
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

SEÇİMLERİ AKTİF BOYKOTA

İki ülkenin sosyal reformistleri ve Ulusal Kurtuluş Hareketi (UKH) dışında, burjuva partiler dahil, kimsenin fazla itibar etmediği yerel seçimlere artık sayılı günler kaldı. Türkiye ve K. Kürdistan'ın sosyal reformist parti ve örgütleri ise, seçimler yaklaştıkça, emekçi sınıflarla Kürt halkında seçimlere yönelik bir coşku, heyecan ve ilgi uyandırmak için çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Bunun için aslı astarı olmayan, ciddiyyetten yoksun, temelsiz her türlü iddiayı ortaya atmaktan çekinmiyorlar. Örneğin, Avrupa'da yayınlanan Özgür Politika gazetesine göre "Yerel seçimlerde alınacak sonucun Türkiye siyasetinin geleceği açısından belirleyici olduğu anlaşılmış durumda."

Bütün sosyal reformist parti ve örgütler şimdi Kürt halkına ve emekçi sınıflara bu zokayı yutturmaya çalışıyorlar. Bu seçimlerin böylesi bir etki gücüne sahip olduğu nasıl anlaşılmış, kendilerinden başka bunu kim böyle anlıyor, meçhul. Elbette böyle birşey yok. Sadece bu seçimlerin değil, geçmişteki hiçbir seçimin "Türkiye siyaseti" üzerinde belirleyici olmadığını biliyoruz. Türkiye ve K. Kürdistan'da yaşıyor olup da politikayla az çok ilgili olan herkes bilir ki, değil belediyelerin, belediye başkanlarının, parlamentonun dahi Türkiye siyaseti üzerinde belirleyici bir etkisi yoktur. Kürt halkı, yeri geldiğinde başbakan yardımcısının dahi örneğin Lice'ye askerler tarafından sokulmadığını unutmuş değildir. Ya da sivil polislerin bir milletvekilini telsiz cihazıyla nasıl dövüklerini hepimiz gördük, hatırlıyoruz. Daha sayısız örnek vermek mümkün a-

ma buna gerek yok. Çünkü, dünya alem Türkiye'nin bu gerçeğini biliyor. Bu gerçeklerden bihaber davranan sosyal reformistlerin ve UKH'nin kendileri de gayet iyi biliyor ki Türkiye siyasetinin dünü, bugünü ve geleceği üzerinde belirleyici güçler tekeldi sermaye sınıfı, emperyalist odaklar ve faşist devlettir. Eğer bunu daha somuta indirgersek ABD, Almanya, Fransa'ya; Koç'ları, Sabancı'ları ve orduyu saymamız gerekiyor.

Bu düzen içinde, Kürt halkı ve emekçi sınıflar "Türkiye siyaseti" üzerinde etkili olamazlar mı? Kuskusuz, etkili olabilirler. Ama böyle bir etkiye sahip olmanın koşulu vardır ve bu koşul yerel seçimlere katılmak, düzen içi seçimlerden medet ummak, düzen kurumlarına bağlanmak değil; ayaklanmalarla, iç savaşla, serhıldanlarla tekeldi sermaye diktatörlüğü için ciddi bir tehdit oluşturmaktır. "Türkiye siyaseti" üzerinde belirleyici etkiye sahip olan emperyalistler, tekeldi sermaye sınıfı ve faşist devlet ancak böyle bir tehdit karşısında, ayaklanma halindeki güçleri yatıştırmak amacıyla onların isteklerini, özlemlerini, eğilimlerini politikalarının bir unsuru haline getirirler.

Ezilenlerle ezenler arasındaki bütün önemli sorunlar oy pusulaları ile değil, güç ilişkileri ile güce uygun şekilde ve şiddet yöntemleriyle çözülür. Bu, uzlaşmaz karşıtlığa dayalı sınıflar savaşının temel yasasıdır. Bu yasa her gün, her saat işliyor ve bütün ezilen sınıflar, bütün Kürt halkı buna tanık oluyor. İşte Newroz kutlamalarına, öğrencilerin demokratik eylemlerine, işçilerin basit hak alma eylemlerine bütün zor yöntemleriyle

saldıran devlet güçleri. Ya da dün, Kürt milletvekillerini yaka paça polis otosuna bindiren silahlı polisler... Sosyal reformistlerin ve UKH'nin sınıf savaşının bu temel yasasından, sınıf savaşının bu sayısız örneklerinden bihaber oldukları düşünülebilir mi?

Emekçi sınıfları ve Kürt halkını sandık başına çekmek için olmadık yöntemlere başvuran sosyal reformistlerin ve UKH'nin bir başka iddiaları da Kürt halkının özgür iradesinin bu seçimlerde ortaya çıkacağıdır. Bunun Kürt halkını aldatmaya yönelik bir çarpıtma olduğu, tartışmaya gerek kalmayacak kadar açıktır. Bu iddia ile Kürt halkı iki defa aldatılmış oluyor. Birincisi, Kürt halkının özgür iradesiyle oy kullanmasının koşullarının olmadığını her gün kendileri yazıyor, haber yapıyorlar. Kürdistan'daki ordu güçlerini seçimler nedeniyle halk üzerinde nasıl baskı yaptıklarını, halkın iradesini nasıl denetim altına almaya çalıştıklarını en iyi kendileri biliyorlar. Bu koşullarda halkın "özgür iradesi"nden söz etmek, 28 Mart'tan sonra en önce kendilerini vuracak bir tartışmadır.

İkincisi ve daha önemlisi "halkın özgür iradesi" seçimlerde değil, serhıldanlarda ortaya çıkar. Sadece ayaklanmalar, serhıldanlar, iç savaşlar, emekçi sınıfların bütün isteklerini, eğilimlerini, düşüncelerini, özgür iradelerini kullandıkları koşulları sağladılar. Bunun dışındaki koşullarda tekeldi sermaye diktatörlüğü çok çeşitli biçimlerde halkın özgür iradesinin ortaya çıkmasını engeller. Bu bazen açık şiddet yoluyla, bazen satın almayla, bazen sahte vaatler ve aldatmayla olur. Onun için, tekeldi serma-

ye diktatörlüğü koşullarında, hele de Türkiye ve Kürdistan gibi karşıt güçler arasında sert bir savaşın sürdüğü topraklarda, halkın özgür iradesinin seçimlerle ortaya çıkacağını söylemek, en hafif deyimle, tam bir aymazlıktır.

Şimdi şu soruyu sormanın zamanı: Gerçekler böyleyken, bu adamların Kürt halkını ve emekçi sınıfları aldatmakta bunca ısrarlı oluşlarının nedeni ne olabilir? Bu sorunun yanıtı gayet basittir. Tekelci sermaye sınıfıyla bir arada yaşamak, bunun için onunla uzlaşmak isteyen UKH ve sosyal reformist partiler, emekçi sınıfları ve Kürt halkını düzenin kurumlarına bağlamak, bu şekilde düzen içinde tutmak istiyorlar. Arkalarındaki oy sayısını ne kadar fazlaysa, tekelci sermayenin ve faşist devletin, ama daha önemlisi, emperyalist devletlerin kendilerini o derece kaale alacaklarını hesaplıyorlar. Hesap-kitap bundan ibarettir. UKH, bu amacını zaten gizleme ihtiyacı duymuyor. Diğer sosyal reformistler ise, amaçlarını gizleyerek yol almaya çalışıyorlar. Fakat, amaçlarını gizlemeleri onları çürütüyor, düzenin bataklığına daha hızlı çekiyor. Bu gerçeği, durumlarını ve konularını savunmak için attıkları her adımda görüyoruz. Sınıflar arası çatışma derinleştikçe, Kürt halkı özgürlük hakkı için ileri doğru atıldıkça, uzlaşma çizgisinde ısrar edenler hızla gerici konuma düşüyorlar.

Seçimleri Umursayanlar

Bir önceki sayımızda, emekçi sınıfların ve Kürt halkının, hatta burjuva partilerin dahi seçimleri umursamadıklarına işaret etmiştik. Aradan geçen zaman bizi fazlasıyla doğruladı. UKH ve sosyal reformistler tüm çabalarına rağmen, iki ülkenin emekçi halkları arasında seçimlere yönelik ciddi bir ilgi uyandıramamış değiller. Özgür Politika, bu durumu "bir silkinme ve canlanma görüntüsü var, ancak henüz yeterli değil" sözleriyle itiraf ediyor.

Burjuva cephesinde durum farklı değil. İki-üç burjuva parti dışında, doğru dürüst miting düzenleyen, kampanya yürüten burjuva parti yok gibi. TV kanalları, halkın seçimlere ilgisizliğini yansıtmak zorunda kaldılar. Miting düzenleyen, kampanya yürüten burjuva partiler de, bunu kerhen ve seçimlere yirmi-yirmibeş gün kala yapmaya başladılar.

Seçimlere bir kaç gün kalmış olmasına rağmen, halkların ilgisizliği ortadan kalkmış değil. Zira, Kürt halkı ve emekçi sınıflar seçimlerin kendi yaşamlarında ciddi bir değişikliğe, maddi yaşam koşullarında bir düzelmeye yol açacağına inanmıyorlar. Burjuva partilerin ve sosyal reformistlerin bütün vaatleri, Kürt halkının ve emekçi sınıfların varolan bu kanaatini, dolayısıyla eğilimini değiştirebilmiş değil. Ezilen sınıflar ve Kürt halkı geçmiş bütün deneyimlerinden biliyorlar ki, seçim sonuçları ne olursa olsun, kendi paylarına açlık, sefalet ve baskıdan başka birşey düşmeyecek. Onlar, kendi yaşamları boyunca şu dersi iyi öğrenmişler: Seçim sonuçları ne işsizliği, ne yoksulluğu, ne baskıyı, ne de devlet terörünü ortadan kaldıracak. Kürt halkının parlamentoya pek çok milletvekilini göndermesi durumunda dahi en ufak bir iyileşmeye yol açmadı. Seçimlere karşı ilgisizliğin arkasında işte bu "bilinç" durumu yatıyor.

Ezilen sınıfların ve Kürt halkının seçimlere ilgisizliğinin politik anlamı nedir? Bir cümle ile özetleyecek olursak, bu durum, onların düzen partilerinden ve düzen kurumlarından umut kesmeleri, bağlarını koparmaları, uzaklaşmaları anlamına geliyor.

Burjuva cepheye tedirginliğe yol açan şey iki ülke halklarındaki bu eğilimdir. Bu nedenle, burjuva partiler aralarındaki rekabeti ikinci plana atarcasına öncelikle halkı seçimlere katılmaya çağırıyorlar. Çünkü, burjuva düzenin selameti açısından önemli olan seçimlere katılım oranını arttırmaktı. Aralarındaki hangi partinin daha çok belediye başkanlığı kazanacağı ikinci derecede önemliydi. Tekelci basın ve TV kanallarının önceliği de aynıydı: Seçimlere katılım oranını yükseltmek. Bu, onların gerçek ve öncelikli kaygısıydı; zira, ezilenlerin düzenden ve düzen kurumlarından bu kopuşu devrimin gelişmesinin temel koşullarından biridir. Böyle bir kopuş, devrimci faaliyet için, devrimin örgütlenmesi ve geliştirilmesi için bize uygun zemini verir. Böyle bir zaman uzun yıllardır var ve bugün her zamankinden daha elverişlidir.

Aktif Boykota

Sosyal reformist parti ve örgütlerle UKH'nin emekçi sınıflara ve Kürt halkına dayattıkları ikilem kendileriyle

burjuva partiler arasında tercih yapmaktır. Bunun için şu basit demagojiye başvuruyorlar: Belediyeleri biz kazanmayalım da, gerici faşist partiler mi kazanalım? Onlar kazanacağına biz kazansak daha iyi olmaz mı? Belediyeleri şimdi kazanırsak yerelde iktidar oluruz, gelecekte ise parlamentoda çoğunluğu ele geçiririz.

Bu basit mantık yürütme emekçi sınıfları ve Kürt halkını açıkça aldatma maksatlıdır. Demagojiyle, burjuva ve küçük burjuva çözümler dışında bir yol olmadığına herkesi inandırmaya çalışıyorlar. Oysa gerçek şu ki, her toplumsal sorunda olduğu gibi, seçimlerde de her toplumsal sınıfın çıkarlarına uygun çözüm yolu vardır. Proletarya, diğer emekçi sınıflar ve Kürt halkı, burjuva ve küçük burjuva çözümden birini tercih etmek zorunda değildir. Bu iki sınıfın gösterdiği çözüm dışında üçüncü bir çözüm yolu vardır. Bu yol, proletaryanın bağımsız sınıf çizgisidir. Bu çizgi, devrim yoludur; devrimin örgütlenip geliştirilmesi yoludur.

Devrimci proletarya ve onun sınıf partisi seçim ortamının koşullarından, emekçi sınıfların düzenden, düzenin kurumlarından kopuşunu hızlandıracak bir yol izleyerek devrimi örgütlemek ve geliştirmek için yararlanmalıdır. Kürt halkının özgürlük hakkı için ayağa kalkmış olması; güney ve güneybatı Kürdistan'daki son gelişmeler ve bunların K. Kürdistan üzerindeki etkileri bu politikayı daha bir zorunlu kılıyor. Türk burjuvazisinin ve faşist devletin gelişmelerden büyük bir endişe duyması da buna işaret ediyor.

Seçimler, Türkiye'nin dört bir tarafında savaşların, çatışmaların, devrimci gelişmelerin yaşandığı koşullarda gerçekleşiyor. Hepsisi de Türkiye'yi etkisi altına alan bu koşullarda proletarya, seçimlerde ancak aktif boykot politikası izlerse kendi bağımsız sınıf çıkarlarını korumuş olur. Emekçi sınıfların ve Kürt halkının seçimlere karşı mevcut ilgisizliğini derinleştirmek, bunu bilinçli bir hale getirmek; ezilenlerin seçimleri aktif şekilde boykot etmesini sağlamak devrimci gelişmeye hız katacaktır. Bunun dışında izlenecek her politika devrimi geliştirmeye değil, düzeni korumaya hizmet edecektir. □

GAZİ AYAKLANMASINI SELAMLADIK

1 Mayıs Mahalle-

rine de sıçrayan ayaklanmada ise 5 kişi daha ölümsüzleşti. Burada yaşanan, sınıfsal bir uzlaşmazlığın en açık göstergesi idi.

Aradan 9 yıl geçti ve yine bir 12 Mart gününde eylem alanlarında, isyan bayrağını dalgalandırıyoruz. Eyüp Mezarlığı'ndan gelen ailelerin kitlesel olarak karşılanmasından sonra Cemevi'nde yemek verildi. Yemeğin ardından saat 11.30'da halkın ve bir çok siyasi çevrenin katıldığı 2 bin kişi sloganlarla yürüyüşe geçti. Cemevi etrafında ve mahallenin hemen her yerinde polislin yoğun ablukası vardı.

Bizler, Mücadele Birliği Platformu olarak "Yaşasın Gazi Ayaklanması" yazan pankartımızı açıp ön sıralardaki yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca kuşlamalarımızı yapıp bildirimlerimizi dağıttık. Sık sık "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Faşizme Karşı Mezar Başına", "Gazi Savaşçıları Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecektir Zafere Kadar", "Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür" sloganlarımızla Gazi Caddesi'ni inlettik. Mezarlığa karanfil bıraktıktan sonra tekrar cemevine doğru yürüdük. Bitiş noktasına gelindiğinde sloganlarımızla eylem alanından ayrıldık. □

Yıl 1995. Mart'ın 12'si. Egemen sınıf ve onun baskı aracı faşist devletin kolluk güçleri, Kürt ve Alevi emekçilerin yoğun olarak yaşadığı Gazi Mahallesi'ne silahlarla saldırdılar. Ve bir Alevi dedesinin öldürülmesiyle başlayan sonrasında üç gün devam eden ayaklanmada, 18 insan yaşamını yitirdi. Ayaklanmalar Gazi Mahallesi'yle sınırlı kalmadı. Alibeyköy, Okmeydanı, Ümraniye-

Marşlarımız ve Sloganlarımız Yankılandı

Gazi Mahallesi'nde Halk Koordinasyonu'nun organize ettiği bir sokak konseri düzenlendi. 9 Mart'ta yapılan konsere Ayışığı Şiir Topluluğu, Grup Vardiya, Grup Özgürlük Türküsü ve Gazi

Mahallesi'nin yerel grubu Grup Dirok katıldı. Yağışlı bir havada yapılan etkinlik, halkın yoğun ilgisiyle izlendi. Bir eylem niteliği taşıyan konserde sık sık halkın Gazi Ayaklanmasının yıldönümünde sokağa eyleme çıkması vurgulandı. Sahne alan grupların türküleri, marşları, şiirleri sık sık "Yaşasın Gazi Ayaklanması", "Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla bölündü.

Bizler de Gazi Halk Koordinasyonu'nun bir bileşeni olarak oradaydık. Egemen burjuva sınıf ve onun cinayet şebekeleri bundan 9 yıl önce, onurlu ve özgür bir yaşam isteyen Gazi halkına karşı saldırıya geçti. Bunun sonucunda Gazi, 18 evladını kaybetti. Aslında burjuva sınıf bu saldırıyla emekçilerin öfkesini ölçmek istedi, ama halkın öfkesi büyük oldu. Biz tüm bu gerçekleri anlatıp; yiğit emekçileri Gazi Ayaklanması'nın 9. yıl dönümünde yeni ve daha ileri serhıldanları örgütlemek için birleşmeye davet ettik.

Etkinlikte Mücadele Birliği Platformu ve Gazi Halk Meclisi'nin mesajları okunarak, halk 12 Mart günü eylem alanlarına çağrıldı.

Etkinlik alkışlar, sloganlar ve marşlar eşliğinde büyük bir coşku ile son buldu. □

ÇALIŞMA NOTLARI:

ESNEK ÇALIŞMA/ESNEK ÜRETİM

V. BÖLÜM

Gelişen Teknoloji Ve İşçinin Gerçek Düşmanları

Kapitalizmle birlikte manifaktürler fabrikalara dönüştü. İş, en küçük parçalarına ayrılarak makineler geliştirildi ve üretim kültürel bir biçim aldı. Bant tipi üretimin başında bu kez işçi vardı. Basit elbirliğinin becerikli zanaatçısının yerine iyi organize edilmiş ve beceriye gereksinimi olmayan fabrika işçisini yaratmak ve böylece işçiye olan bağımlılıktan kurtulmak, kapitalist için şarttı.

“...El zanaatları ile manifaktürde, işçi aleti kullanırdı. Oysa fabrikada şimdi makine işçiyi kullanmaktadır. Orada emek aracının hareketi işçiden geliyordu. Burada ise makinenin hareketlerini izlemek zorunda olan odur. Manifaktürde işçiler canlı mekanizmanın birer parçasıydı. Fabrikada onun yalnızca canlı bir eklentisi olan işçiden bağımsız cansız mekanizma vardır.” (Marx, Kapital I)

Kapitalist, üretim aletlerine sahip olarak tüm üretim sürecini, ürünü, işçiyi, makineleri, ürünün paylaşımını yönetir. İşçi için tamamen kendisinin dışında yürüten bu sistemin içinde kalmak artık bir hapishane/işkencedir. Kapitalist için tek bir amaç vardır, o da yüksek kar elde etmek. Bu nedenle işi küçük parçalara böler, işçi otonomisine (kendi kendini yönetme) şans tanımaz, işi standartlaştırıp mekanikleştirerek seri üretimin hatasız sonlanmasını ister. Uzun vadede amaç niteliksiz, hep aynı türden ve son derece sıkıcı olan yinelemeleri ses çıkarmadan, hatta bıkmıyıp usanmadan yapacak, işteki rutinleşmeyi kendi psikolojisi olarak benimseyecek bir insan ve işçi tipolojisi yaratılmalıdır.

“...Bizler makinenin kapitalist kullanımından doğan ayrılmaz çelişki ve uzlaşmaz karşıtlıkların makineden değil ama aslında makinenin kapitalist biçimde kullanımından doğduğunu bilmekteyiz. Bu yüzden makine tek başına alındığında çalışma saatlerini kısalttığı halde, sermayenin hizmetine girdiği zaman bunu uzatmak ve gene kendi başına çalışmayı hafiflettiği halde sermaye tarafından kullanıldığında işin yoğunluğunu artırmaktadır. Kendi başına o, insanın doğa üzerindeki zaferi olduğu halde, sermayenin elinde insanları bu kuvvetlerin kölesi haline getirmektedir.” (Marx, Kapital I, 453)

“Kapitalist üretim güzellik, ama işçi için sararıp solma üretir. Emegin yerine makineleri geçirir, ama işçilerin bir bölümünü barbar bir çalışma içine atar ve öbür bölümünü de makine durumuna getirir. Us, ama işçi için budalalık, aptallık üretir.” (Marx, 1844 El Yazmaları)

Dolayısıyla işçi, üretim üzerinde hiçbir söz hakkına sahip olamayışıyla ürüne, piyasaya çıkan ürün üzerinde hiçbir hakka sahip olamayışıyla kendine yabancılaşır. Bu yabancılaşma diğer toplumsal sınıf ve katmanlara da yayılır. Yani kapitalizmde insan kendisine, insanlık değerlerine, insana açtır. Kapitalizm işçide güçsüzlük, öz yıkım, normsuzluk (bananecilik), kültürel parçalanma yaratır. İşyerinde tüm hayatı boyunca aynı anlamsız işi bıkmıyıp usanmadan yapmak zorunda olan işçi, sosyal yaşantısında da entelektüel uğraşlardan daha çok edilgen, tek yönlü uğraşlara yö-

nelir. Televizyon izlemek, şans oyunları oynamak, futbol, kişisel kavgalar vb.

Makineleşmenin gelişmesiyle burjuvazi için artık daha az işçi, ama daha fonksiyonlu çalışma ihtiyacı doğmuş ve teknoloji, esnek çalışma/esnek üretimin kanallarını genişletmiştir. Burjuvazi kendi içinde teknik bir işi sürdürecektir, hataları telafi edecek ve birbirini denetleyebilecek işçi gruplarına ihtiyaç duyar. Araba fabrikalarında her bir parçayı üreten gruplar gibi. Çekerdek işçilerin böylece hem kol, hem de kafa emeği sonuna kadar sömürülürken, diğerleri daha da barbar bir üretim sürecine mahkum edilir. Araştırmalar, pasivitenin artmasıyla tüm aktivitede düşüş ve genel olarak sorun çözmeye yönelik becerilerde gerileme gösterirken, işin aktifliği arttıkça tersine çalışmadan ve yaşamdan alınan doyumun arttığını, uyuşturucu tüketiminin ve hasta geçirilen günlerin azaldığını göstermektedir. Ancak bu aktif çalışmanın, örneğin, Japonya’da yılda 10 bin işçinin ölümüne neden olduğunu söylemiştik. Oysa işçinin istediği, yaptığı sınırlı işte sınırsız(?) özgürlük değil, üretim ve dolayısıyla toplumsal paylaşım sürecinin gerçek sahibi olmaktır.

Teknolojik gelişme aynı zamanda kapitalist için sınırsız bir esneklik gereksinimini de zorunlu kılar. Teknolojik gelişmeyle birlikte işçi Vardiyalı Çalışma, Taşeron Çalışma, Çağrı Üzerine Çalışma, İşten Atma Özgürlüğü, İşçi Transferi ya da esnek çalışmanın diğer bütün biçimleriyle karşı karşıya kalır. Kapitalizmde teknolojik gelişmeyle kısalan zorunlu çalışma saatleri, emperyalist ülkelerde bile ya ücret düşüşlerini ya da işsizliği -beraberinde getirmiştir. “Sermaye, zorunlu emeğe harcanan süreyi kısaltır, ama sadece artı-emeğe harcanan süreyi arttırabilmek üzere azaltır.” (Marx, Kapital I, 653)

Tüm kapitalist ülkelerde işsizlik çok yüksek boyutlara ulaştı. Çalışanlar üzerindeki baskı da böylece katlanmış oldu. İşçiler işten atılmayla bir süre işsiz kalacakları değil, aileleriyle birlikte açlık ve ölüme mahkum olacakları kaygısıyla karşı karşıya kaldılar. Kapitalizmin işçi üzerindeki üretim süreciyle başlayan zor kullanımı, işsizlik tehdidiyle boyutlandı. Üretim teknoloji yoluyla önce parçalandı, sonra bütün dünyaya yayıldı. Sosyalizmin yapılanması için gerekli alt yapıyı hazırlayan kapitalizm, üretici güçler önünde yıkılması gereken bir engel haline geldi. Dünya çapında ve ülkemizde tanık olduğumuz ayaklanmalar, iç savaşlar bunun en belirgin göstergesidir. İşçi sınıfı nitelik gelişimiyle artık makineleri parçalamaya değil, kapitalizmi parçalamaya girişiyor. Burjuvazinin tüm bu aşırı iş yükü ya da karşısında gelişen işsizliğin sebebinin “teknolojik gelişme” olduğu yönündeki demagojilerinin işçinin gerçek yaşamında geçersizleştiğini görüyoruz. İşçilerin tüm dünyada attığı “Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün” biçimindeki sloganlar, gelecek günlerde daha da yükselecektir.

NOT: Bir sonraki sayımızda “Esnek Çalışma ve Örgütlenme Sorunları” konusunu işleyeceğiz.

ADANA'DA 8 MART: "Kadınlar Leninist Partiyeye"

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde kadınların kurtuluşlarının devrimde ve sosyalizmde olduğunu halka duyurmak için Adana'daydık.

Eylem saat 12.30'da başladı. Bizler de DÖB pankartımızı açarak kortejimizi oluşturduk. "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük" sloganıyla yürüyüşe başladık. Yaklaşık yarım saat süren yürüyüşte; "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar Herşey Emegin Olacak", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Her Şey Emegin Olacak", "Yaşamın Ölüm Orucu Eylemimiz", "Ölüm Orucu Sürüyor Sürecek Zafere Kadar", "Aynıl Yoldaş Yaşıyor", "Sibel Yoldaş Yaşıyor", "Aysun Yoldaş Yaşıyor", "Leninist Kadınlar Yaşıyor Savaşıyor", "Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Kadınlar Devrimle Özgürleşmeye", "Denizlerin Yolunda Leninist Saflara", "Yaşamın Devrimci Öğrenci Birliği", "Kürdistan Devrimle Özgürleşecek", "Yaşamın Türk-Kürt Kadınlarının Mücadele Birliği", "Yaşamın Halkların Mücadele Birliği" sloganlarıyla eylem alanına vardık.

Yarım saat süren konuşmadan sonra DÖB korteji hariç, diğer bütün kortejler pankartlarını yere indirerek etrafında halay çektiler. Kortejimizde bulunan yeni arkadaşlar bizlere neden halay çekmediğimizi sorduklarında; "Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün yapılan katliamların kadınların ezilişinin sömürülüşünün halaylarla

kutlanacak bir gün olmadığını ayrıntılarıyla anlattık.

Yaklaşık 800 kişinin katıldığı eylem bir buçuk saat sonra o-laysız sona erdi. Eyleme katılan bütün arkadaşların yüzündeki coşku, az sayıda olmamıza rağmen seslerimize yansıdı ve bütün alanda sloganlarımız duyuldu. Bizler DÖB olarak 8 Mart'taki Leninist-leri 1Mayıs'a taşıyacağız.

**Kadınlar Leninist Partiyeye Özgürleşmeye
Yaşamın Halkların Mücadele Birliği
Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına**

Akdeniz DÖB

İZMİR'DE 8 MART MİTINGİ

İzmir'de 8 Mart Pazartesi günü, 8 Mart Kadın Platformu tarafından bir miting düzenlendi. DEHAP'lı kadınların yoğun katılım gösterdiği miting, çoğunluğu kadınlardan oluşan kitlenin saat 13.00'de DEHAP binası önünde toplanmasıyla başladı. DEHAP,

Özgür Parti, EMEP, SDP, ÖDP, Mücadele Birliği, Emekçi Kadınlar Birliği, ESP, TAYD-DER, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, ÖMP, YDG, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu, Özgür Yaşam Kooperatifi'nin katılım sağladığı mitingde, Alsancak Gündoğdu Meydanı'na yürüyüş gerçekleştirildi.

Her yıl olduğu gibi, 8 Mart'ın içi boşaltılmaya, bugünü yaşatan devrimci değerlerin unutturulmaya, mücadele anlayışının terk edilmeye çalışıldığı eyleme sosyalist çevrelerin katılımı ve özellikle DEHAP'lı kadınların A.Öcalan nezdinde dile getirdikleri ulusal özgürlük özlentileri damgasını vurdu. Mücadele Birliği Platformu'nun "Bütün İktidar Emegin Olacak" pankartıyla katıldığı miting boyunca sık sık ortaklaşa olarak "Yaşamın 8 Mart Yaşamın Mücadelemiz", "Yaşamın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü", "8 Mart Kızıldır Kızıl Kalacak" ve ayrıca "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Ölüm Orucu Sürüyor, Sürecek Zafere Kadar", "Emekçi Kadınlar Devrimle Özgürleşecek", "Yaşamın Emekçi Kadın Komiteleri" sloganları atıldı.

Gündoğdu Meydanı'ndaki bir dakikalık saygı duruşu ile Kürtçe ve Türkçe konuşmaların ardından halaylarla süren miting, 17.00 gibi sona erdi.

Y.E.Mücadele Birliği/İZMİR

YAŞASIN 8 MART BAŞKALDIRI GÜNÜ

8 Mart, Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü'dür. Bu kavga gününün içi burjuvazi tarafından boşaltılmaya çalışılıyor. Bugün, biz emekçi sınıflar tarafından gerçek anlamına kavuşacaktır. Bu amaçla bu yıl, 8 Mart'ta bütünlüklü bir emekçi kadın çalışması hazırlama-

ya çalıştık. Oluşturduğumuz emekçi kadın komiteleriyle 7 Mart Pazar günü İzmir Aylığı Sanat Merkezi'nde bir etkinlik düzenledik. Saygı duruşuyla başlayan etkinliğimiz, tarihte kadının yeri ve 8 Mart'ın anlamıyla ilgili sunumumuzla devam etti. Şiirler, marşlar, drama çalışmamız ve halen sür-

mekte olan Ölüm Orucuyla ilgili konuşma gerçekleştirildi. Etkinliğimizin sonunda Emekçi Kadın Komiteleri'yle 8 Mart'ta yapılacak mitingde çağrıda bulunduk. Bazı ek-siklerimiz olsa aldığımız tepkiler genellikle olumlu yöneydi.

Bundan sonra da emekçi kadın örgütlenmesi ve mücadelesini büyütecek çalışmalarımıza devam edeceğiz.

Emekçi Kadın Komiteleri/İZMİR

PROLETARYANIN FEDAKAR SAVAŞÇILARI

13 Mart Savaşçılarından Seyit Konuk yoldaşın bir arkadaşıyla yaptığımız sohbeti sizlerle paylaşıyoruz.

YE.Mücadele Birliği: 13 Mart Savaşçıları'ndan Seyit yoldaşı bizim tanıyorsunuz. Bize yoldaşımızı, onun çocukluk ve ilk gençlik yıllarını anlatır mısınız biraz?

-13 Mart Savaşçıları'ndan Seyit Konuk'u çocukluk yıllarından değil, ama ilk mücadeleye atıldığı günlerden tanıyorum. Ben Turhal Meslek Lisesi'nde okurken Seyit de Tokat Meslek Lisesi'nde okurdu. Tokat'ın Dive Köyü'nde doğan yoksul bir köylü çocuğudur. Sanat okulları teknolojik bilgi ile donattığı öğrencileri, başta Almanya olmak üzere, sanayiye işçi olarak yetiştirirdi. İşçi sınıfının kalifiye üyeleri buradan çıkardı. O dönemde sanat okullarında okumak bir ayrıcalıktı, sınavla girilirdi. Teknolojik bilgi, entelektüel bilgi ile buluşan sanat okulu öğrencileri, aynı zamanda işçi olmalarından kaynaklı, hızla mücadele saflarında yerlerini alırlardı. Sinanların Nurhak'ta, Mahirlerin Kızıldere'de, Denizlerin idam seh-palarında yarattıkları devrimci etki, o günün gençliğinde yoğun bir sempatinin oluşmasına ve gençliğin kitlesel bir şekilde devrim saflarına geçmelerini sağlamıştır.

74'ten sonra hızlı bir devrimleşme süreci ve bunun karşısında da karşı-devrim güçlerinin sivil faşist güçleri devreye sokması, hızla okullarda, sokaklarda anti-faşist çatışmayı gündeme getirdi. Biz, Seyitle farklı yerlerde anti-faşist mücadele saflarında yer alan insanlar olarak böylesi bir ortamda bir araya geldik.

Genç emekçileri örgütleyen bir oluşum olan Genç Emekçiler Derneği'nin Tokat Şubesi'nde çalışıyordu. Bizim ilk tanışmamız TÖBDER'de bir panelde oldu. Tokat, sivil-faşist saldırıların yoğun olduğu bir bölge olduğundan, tartışmalar genelde bu gündemli olurdu. Bu toplantıda Cemal Gülşen yoldaş da vardı. Seyit orada okulda yaşanan sivil-faşist saldırılardan bahsederek, buna karşı ortak mücadelenin verilmesi gerektiğini savundu.

YE.Mücadele Birliği: Seyit yoldaşın en belirgin özelliği neydi? En çok ne yapmaktan hoşlanırdı?

-Seyit'in temel özelliklerinden birisi, çok okumasıydı ve elinde daima bir kitap bulunurdu. Hem kendi yoldaşlarıyla, hem de diğer siyasetten insanlarla tartışmayı çok sevdi. Bunun yanı sıra eylemlerde öne çıkardı. Yönlendirici bir özelliğe sahipti. Sınıfın bilincini anlamak ve anlatabilmek için çok çaba sarf ederdi. O dönem, teoride Halkın Kurtuluşçuları ve onların sosyal emperyalizm tezi üzerine tartışır ve onlarla teori alanında yarışır; kendi tezlerimize sonsuz güven duyardık. Pratik ve teori alanında yaratılan o günkü etki, bugünlere ka-

dar taşınmıştır.

YE.Mücadele Birliği: Onu daha iyi tanımamıza yardımcı olacak çok somut bir anınız var mı?

-Biz ortak eylemlerde bir araya gelirdik. Hatırladığım en belirgin yanı, "sosyal emperyalizm" üzerine yürüttüğü inatçı tartışmalardır. Bu inatçılığın altında yatan neden, enternasyonal bir bakış açısının olmasıydı. Leninizmin yarattığı değerlerin savunulması, Seyit için çok önemliydi ve bu Leninizm verilen bir değerdi.

YE.Mücadele Birliği: Seyit yoldaş işçiydi, biliyorsunuz. Bir işçi olarak en çok neye önem verirdi?

-1978'de Seyit yoldaş İzmir'e gitti. TARİŞ'te çalışmaya başladı. O süreçte ben Tokat'ta olduğundan karşılaşamadık. Bu soruya en iyi yanıt, Seyit'in TARİŞ Direnişi'nde üstlendiği misyonudur. TARİŞ Direnişi, Türkiye işçi sınıfı tarihinde önemli bir yere sahiptir. Bunun ikili bir yönü vardır. Bir yanı ekonomik-demokratik talepler içerirken, diğer yanı devrimci direniş ve ayaklanmadır. Burada ayaklanmayı örgütleyen devrimci komünistler (Seyitler), bu direnişi bütün İzmir'e yayıp, halkla birleştirmişlerdir. Direniş karşısında devlet ve sivil-faşist güçler birlikte hareket ederek direnişi ezmeye çalışmışlardır. Seyit yoldaşlar, TARİŞ dışında da pratik mücadelenin öncüleri olarak faşist güçlere karşı fiziki eylemlerde yer alarak, sınıf mücadelesini sendikalara, işyerine ekonomik-demokratik taleplere hapsedmek yerine, sınıfın iktidarı için fabrikalardan sokaklara, alanlara taşımışlardır. Bunun sonucu olarak da 3 devrimci yoldaş, karşı-devrimci güçler tarafından idam edilmiştir.

YE.Mücadele Birliği: Devrim ve Parti hakkında ne düşünürdünüz? Aklınızda kalan hiçbir sözü falan var mı?

-Seyit Parti'ye sonsuz bağlı olan bir yoldaştı. O zamanlar bizler, kendimizi Parti'nin çocukları olarak görürdük. Onunla doğduk, onunla büyüdük. Yaratılan en önemli değer, yoldaşlar arası sonsuz güven ve fedakarca bir bağlılıktı. Bir eyleme gidilirken herkes, öncelikle yoldaşlarının güvenliğini kendi canından daha önde tutardı.

YE.Mücadele Birliği: 13 Mart Savaşçıları idam edildiğinde neler hissettiniz? Çevrenizdeki insanlar neler hissettiler?

-13 Martçılar idam edildikleri zaman ben de zindanda,

tek kişilik hücrede, her şeyden yalıtılmış bir haldeydim. İdam edildiklerini öğrendiğimde hissettiklerim bir yandan bu idamların bizim verdiğimiz sınıf mücadelesinin sonucu olduğunu bilmekten ve yoldaşlarımızın ipi göğüslemesinden gurur duydum; bu kadar değerli yoldaşlarımızdan ayrılmak da işin hüznünlü yanı. Ama onların mahkemedeki 1 Mayıs tavrını daha sonra gazeteden öğrendiğim zaman müthiş gurur duydum. Denizler gibi, onların da aynı irade, aynı kararlılık ve baş eğmeden bu yolu yürümelerinin, gerek işçi sınıfı tarihi açısından, gerekse bizim açımızdan tarihi bir olay olduğunu düşünüyorum. Onlar yalnız bizim yoldaşlarımız olmaktan çıkıp, dünya işçi sınıfının enternasyonalist yoldaşları olmuşlardır.

YE.Mücadele Birliği: Onlardan bugünkü kuşağa kalan en önemli şey nedir sizce?

-Onlardan bu kuşağa kalan, Marksizm-Leninizmin en fe-

dakar en onurlu, en direngen savunucuları olarak, sınıfa yürünmesi gereken yolu göstermiş olmalarıdır. İşçi sınıfına TARİŞ Direnişi geleneğini bırakmışlardır. Örgütlü insanlar olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesinin ancak bir örgütlülük içerisinde verilebileceğini yaşamlarıyla göstermişlerdir.

İçinden geçtiğimiz dönemin, dünyada sınıflar mücadelesi açısından önemli bir süreç olduğunu düşünüyorum. 2. Dünya Savaşı öncesi Almanya'yı düşünüyorum. O günlerde komünist olmak nasıl zorduysa, bugün de devrimci ve komünist binleyle yüklü olmak zor ve bedelleri ağırdır. Bu dönem, ancak Seyitlerin yarattığı devrimci irade, kararlılık ve uzlaşmaz tutumla karşılanabilecektir.

YE.Mücadele Birliği: Bizlerle bu röportajı yaptığımız için size çok teşekkür ederiz.

-Ben teşekkür ederim.

13 MART SAVAŞÇILARININ BAYRAĞI İSVİÇRE'DE DALGALANDI

Bundan 22 yıl önce 12 Eylül Faşist Diktatörlüğü tarafından idam edilen yoldaşlarımızı İsviçre'nin St.Gallen Kantonu'nda andık. Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun ve Necati Vardar yoldaşları anma etkinliğimizin hazırlıkları sırasında heyecanlıydık; çünkü St.Gallen'de ilk defa düzenleyecektik 13 Mart etkinliğini. İyi bir hazırlık, özverili ve disiplinli bir çalışmayla bunu başarabilirdik, öyle de oldu.

İki hafta öncesinden hazırladığımız afişleri İsviçre'nin ulaştığımız her yerine astık. Züriç, Bern, Basel ve St.Gallen'de bulunan halkvelelerinin hepsine afişlerimizi yolladık, astık. Davetiyeleri de büyük bir hızla dağıttık. Yine dia gösterimi için bir CD hazırladık. Bu çalışma bazı devrim savaşçıların fotoğrafıların eksik olmasına rağmen güzel oldu.

14 Mart 2004 saat15:30'da Türkiye, Kürdistan ve tüm dünyada bayraklaşan devrim savaşçıları için saygı duruşuyla başladı. Daha sonra bir yoldaşımızın günün anlam ve önemini anlatan metni okumasıyla devam etti.

"Partimiz TKEP/Leninist'in onur üyeleri bu üç yoldaşımızın şahsında, devrim ve komünizm davası uğruna Türkiye, Kürdistan ve tüm dünyada toprağa düşmüş bütün devrim savaşçıların sevgi, saygı ve özlemlerini anıyoruz. Yaşamlarını devrim ve komünizm için feda eden kahramanlarımız, bu davanın en zor, en karanlık dönemden bugünlere taşınmasını sağlamışlardır. Onların idam sehpalarında, zindanlarda, dağlarda, sokaklarda gösterdikleri yiğünlük, geride kalanlara büyük bir moral güç, devrim için büyük bir savaşma azmi vermiştir. Bu bakımdan sömürülen sınıflar ve ezilen halklar onlara çok şey borçludur" denilen metinde 12 Eylül faşizminin sadece devrimcileri fiziken ortadan kaldırmayı amaçlamadığı, beyinleri teslim alarak "yülgünlük, karamsarlık, moral çöküntü; devrimin yenildiği ve bir daha asla belini doğrultamayacağı düşüncesi; zora dayalı devrim yoluyla sonuç alınmayacağı ve öncelikle burjuva demokrasisi için, reformlar için, devletin demokratikleştirilmesi için

uğ-
raşılması gerektiği fikri"ni egemen kılmayı hedeflediği vurgulandı. 13 Mart Savaşçıları'nın başeğmez tutumlarıyla bu saldırının boşa çıkarılmasında önemli yeri olduğu belirtildi.

"Seyitler, Denizlerin yolundan, Muratlar, Sibeller, Aysunlar Seyitlerin yolundan yürüyerek Partimize bu niteliği kazandırdılar. Anılarını ve adlarını sonsuza kadar yaşatacağız." denilen metin, "Adları Onurumuz Kavgaları Adımızdır!", "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği!", "Yaşasın Partimiz TKEP/LENİNİST!" sloganlarıyla son buldu.

Daha sonra kadın yoldaşlarımızın okudukları şiirler ve he-men ardından hazırladığımız dia gösterimi ve tekrar okunan bir şiirle devam etti. Ardından etkinliğimizde bulunan ve 13 Mart'ta bayraklaşan yoldaşlarımızı tanıyan, aynı dönemde birlikte faaliyette bulunan iyi dostumuzun yoldaşlarımızı anlatımıyla etkinliğimiz son buldu. 50-60 kişinin katılım gösterdiği etkinliğimiz bu bölgede bir başlangıç olmasıyla iyi bir etki gösterdi. Yoldaşlarımızı onlara yakışır şekilde andık. Onların adlarının ve davalarının sürdürücüsü olduğumuzu tüm dostlarımıza bir kere daha gösterdik. Böylesi kahraman yoldaşlara sahip olmanın gurur ve onurunu taşıdık.

İsviçre'den Leninistler

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan bu yazıyı haber niteliğinden dolayı yayımlıyoruz

Zor Dönemlerin Devrimcisi Olabilmek

Ezenle ezilen sınıflar arasındaki mücadeleye sertleştikçe, safları sıkılaştırmanın önemi daha iyi anlaşılıyor. Bu öyle bir süreç ki, geçici yol arkadaşlarının safları terk edeceği, ancak proletaryanın davasına sonuna kadar bağlı kalanların mücadeleyi sürdürebileceği çetin bir süreç. Deyim yerindeyse “Deprem kargaşasıdır/ Yalnız sağlam binalar ayakta kalır”. Yalnız devrim ve sosyalizm için bütün bir ömrünü ortaya koymuş olabilenler bu süreçten daha da güçlenmiş olarak çıkabilecek ve mücadelenin tüm yükünü omuzlayabileceklerdir.

Bu dönem, devrim ve sosyalizmin yükselişi açısından nesnel olarak güçlü olduğumuz bir dönemken, burjuvazinin türlü saldırılarıyla karşı karşıya kalmamız anlamında zor bir dönem. Burjuvazi, devrimi yenilgiye uğratabilmek için boş durmuyor. Tarihte yok oluşa giden her sınıfın yaptığı gibi, bunu engellemeye, engelleyemiyorsa geciktirmeye çalışıyor. Burjuva zorla devrimci safları dağıtmaya, ordusuyla polisiyle korku salmaya, karşı-devrimci örgütlenmelerle işçi sınıfı ve emekçilerin, devrimci ve komünistlerin üzerine saldırmaya gayret gösteriyor. Kitle gösterilerine saldırma, gözaltına alma, işkence, tecavüz tehdidi, sokak ortasında kurşunlama... bütün bunlar burjuvazinin değişik dönemlerde başvurduğu yöntemler. Sermayenin devleti, sermayeyi koruyabilmek için, onun işçi

ve emekçileri daha rahatça sömürebilmesi, krizini daha rahat yönetebilmesi için bildiği bütün yöntemleri devreye sokuyor. Fişleme, takip, gözaltı, mahkeme, tutuklama, hapsedme, zindanlarda katletme... bütün bunları çökmekte olan sistemlerini bir gün daha ayakta tutabilmek için uyguluyor ve daha ötesine geçip, bunları göz korkutmak amacıyla aleni bir şekilde savunuyor. Toplum büyük bir baskı altında korku nöbetlerine tutulmuş isteniyor.

Bütün bu yapılanlara rağmen devrimci mücadelenin sürüyor olması, Türkiye ve Kürdistan toprağının ne kadar verimli olduğunu gösteriyor. Ve bu nedendir ki, devlet şimdi bu toprakların dokusunu bozmaya çalışıyor. İnsanları yozlaştırmaya, uyuşturucu, alkol ve fuhuş batağına çekmeye çabalyor. Özellikle gençleri burjuva kültürle yozlaştırmaya, futbola, pop satar yarışmalarıyla, biri bizi gözetliyor ya da biz evleniyoruz türü programlarla onların beyinlerini uyuşturmaya çalışıyorlar. İşçi ve emekçi gençleri devrim mücadelesinden el etek

Burjuvazinin bütün yönelimlerini boşa çıkarmak, mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürmek yine de kolay olmuyor. Zor dönemler, yoldaşlığın sınamalardan geçtiği dönemlerdir.

çektirmek için burjuvazi gözü dönmüş bir şekilde yozlaştırmaya saldırılarına hız veriyor. Sermayesini, medyasını elinde bulunduran her gücü bu konuya seferber etmiş durumdadır; ama bütün bu gayret-keşliğe rağmen bu topraklar devrimciyi yetiştirmeye Denizlerin, Mahirlerin yolundan giden gençleri burjuvazinin karşısına dikmeye devam ediyor.

Sınamalardan Güçlü Çıkmak

Burjuvazinin bütün yönelimlerini boşa çıkarmak, mücadeleyi kararlı bir şekilde sürdürmek yine de kolay olmuyor. Zor dönemler, yoldaşlığın sınamalardan geçtiği dönemlerdir. Kolay dönemler diyebileceğimiz, imkanların çok geniş olduğu, devletin saldırılarına sıklıkla maruz kalınmayan zamanlarda -ki artık böyle bir döneme rastlamak mümkün değildir- devrimci olmak kolaydır. Fedakarlık gerektirmeyen dönemlerde, büyük sözler sarf etmek kolaydır. İstedik kadar tafra satabilirsin. Ne de olsa kimse senden o büyük sözlerin gereğini yerine getirmeni istemeyecektir. Ne de olsa o kadar çok sesli türküde kimse yüreğinin eksikliğini hissetmeyecektir; ama ya fedakarlık gerektiren dönemlerde? Herkesin söylediklerini pratikte göstermesini gerektiren dönemlerde? Büyük sorumluluklar ve sıkı bir çalışma gerektiren dönemlerde?.. İşte böyle dönemlerde fedakar olanlar, proletaryanın davasına sonuna kadar bağlı olanlar, koyu karanlıkta gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi kendilerini hemen belli ederler. Ellerinizi taşın altına koyarlar ve “madem tarih bana bu sorumluluğu yüklüyor, benim kişi olarak yapacağım tek şey, tarihin hükmüne uymaktır” diye düşünürler. Elbette tarihte kişilerin rolleri sınırlıdır; onlar yalnızca akışın hızını yavaşlatabilir ya da artırabilir; ama tarihin insanlara

biçtiği rol belirginleşmişse ondan kaçmak devrime yapılacak en büyük kötülüktür. En zor dönemlerde yoldaşlarını yalnız bırakmak burjuvaziye karşı sırt sırta omuz omuzla birlikte savaştığın insanların saflarını terk etmek her şeyden önce kişinin kendisine olan saygısını zedeler. Burada önemli olan şey bağlılıktır. Leonardo Da Vinci'nin

dediği gibi, “Bağlılık silahtan güçlüdür”. Bir devrimci yoldaşlarına, ideolojisine, sınıfa ve partisine bağlıysa onun üstesinden gelemeyeceği zorluk yoktur. Sabırla ve umutla çalışır ve her türlü engeli, güçlüğü aşar ve “nehirler gibi aka aka” yoluna devam eder. Belki ayağı takılır, belki tökezler, düşer, yere kapaklanır ama her defasında yeniden kalkar ve hedefine doğru yürümeye devam eder.

Zor dönemler, küçük burjuva hastalıkların da depreştiği dönemlerdir. Bir işi yapmamak için gerekçecilik, ertelemecilik, bananeçilik, olaylara hep olumsuz açıdan bakma, “nasıl yapılır”dan çok “neden yapılmaz” üzerinde durma, boş vermişlik, kendiliğindencilik, tembellik, alışkanlıkların gücünün su yüzüne çıkması gibi özellikler, ilk fırsatta kendini belli ederler. Ve hatta çoğu zaman kişi, kendisi bile farkına varmaz bunların. Yaptığının bu yukarıda saydığımız küçük-burjuva özelliklerden birine denk düştüğünü anlamaz bile.

Zor dönem devrimcisi olmak, sana ihtiyaç duyulan zamanda ihtiyaç duyulan yerde olmaktır. Zor dönem devrimciliği zoraki devrimcilik değildir. Gerçek devrimciler, gerçek komünistler gönüllü bir şekilde çalışan, yaptığı işe inanan insanlardır. Devrimciler, çile çeken insanlar değildir. Kendimizi Çernişevski'nin Nasıl Yapmalı kitabındaki Rahmetov gibi çiviliyata yataklarda yatmaya zorlayarak sınamamız gerekmiyor ama, her an diken üzerinde olmalı ve “acaba yapmamız gere-

ken başka ne var?” diye düşünmeliyiz. Zor dönemin devrimcileri, zorluklar karşısında yılmazlar. Zorluk da sadece maddi zorluk değildir. İnsan örgütleyememek de bir zorluktur. Burjuvazinin karşımıza çıkardığı engelleri aşmamak da bir zorluktur. İlişki ve imkan yaratamamak da bir zorluktur. Ama zor dönem devrimcileri bunlar karşısında havlu atmazlar; inatla çalışır, her zaman kendilerini yeniden gözden geçirir, keşfedilmemiş yanlarını ortaya çıkarır, zayıf yanlarını güçlendirir ve mücadeleye devam ederler. Başka birinin işini yapıyormuş gibi değil, bu mücadelenin kendi davası olduğunu bilerek.

Zor dönem devrimcileri her zaman umutludurlar. Asla umutsuz kalmaz, asla karamsarlığın batağına saplanmazlar. Dünyayı değiştirme eyleminden vazgeçmenin bu aşağılık sistemin bir gün daha yaşamasına razı olmak anlamına geldiğini ve bunun her gün binlerce insanın açlıktan ölmesi, yoksulluk çekmesi ve işsiz kalması olduğunu bilirler.

Leninistler, kolay dönemlerin değil, zor dönemlerin devrimcileridirler. Yıllarca, sabırla, umutla ve en önemlisi de bilinçle mücadele etmişlerdir. Hiçbir zaman an'da takılı kalmamış, hep geleceğe bakmışlardır. Bugünün aşılabileceğini, önemli olanın geleceği kurmak için çalışmak olduğunu bilerek hareket etmiş ve her koşul altında umutlarını canlı tutmaya ve büyütmeye önem vermişlerdir. Bundan sonra da umudu büyütme devam edeceklerdir; çünkü devrim biziz.□

AFİŞ YAPAN OKURLARIMIZA GÖZALTI

Y.E.Mücadele Birliği'nin çıkardığı “Devrimci Tutsaklar Özgürleşmeden Emekçi Sınıflar Özgürleşemez” yazılı özel sayıları yapıştırmak için sabah, saat 09.00 sularında Göztepe civarında afişleme yapmaya başladık. Carrefource civarından Göztepe Köprüsü'ne doğru ilerlemeye başladık. O esnada suyumuz bitti, iki arkadaşımız afişlerin başında duruyordu, biz de su almaya gittik. Geri döndüğümüzde bir sivil polis aracının yolun kenarına park ettiğini gördük ve arkadaşlarımızın yanına doğru ilerledik. İki sivil polis arkadaşlarımızın yanındaydı. İzin belgesi bizde olduğu için biz de yanlarına gittik ve izin belgesine baktıktan sonra telsizden anons yaptı ve üç sivil polis aracı olay yerine geldi. Bizi gözaltına aldılar ve Göztepe Polis Merkezi'ne götürdüler. Hastaneye götürüldükten sonra bir arkadaşımızı yaşı küçük olduğu için Kadıköy Çocuk Polis Merkezi'ne götürdüler. Karakola geri götürüldük ve GBT sonuçlarının gelmesini bekledik, sonuçlar gelince gıyabi tutuklaması olan arkadaşımızı bir gün daha alıkoyarak bizi savcılığa çıkarıp serbest bıraktılar, o arkadaşımızı da ertesi gün savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldı.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
İŞÇİLERİN VE EMEKÇİLERİN SESİ MÜCADELE
BİRLİĞİ SUSTURULAMAZ!**

Y.E.Mücadele Birliği Okurları/İSTANBUL

Sarıgazi'de Jandarma Terörü Ve İşbirliği Teklifi

9 Mart Salı günü, Sarıgazi Mehmetçik Lisesi önünde YÖK'ü protesto etmek üzere düzenlenen basın açıklamasına jandarma saldırdı. Çıkan çatışma sırasında bir komutanın kafasına gelen taşı bahane eden jandarma kuvvetleri, Mehmetçik Lisesi'ne adeta bir baskın havasında girerek, gözüne kestirdiği gençleri gözaltına aldı. Hızını alamayıp liseye hiç de yakın olmayan Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi'ne de izinsiz giren jandarma, çevredeki gençleri de keyfi bir şekilde gözaltına aldı. Bu esnada Y.E.Mücadele Birliği okuru bir işçi arkadaşımızı da gözaltına aldılar.

Onlarca kişinin toplandığı jandarma karakolunda, olayla alakasız olduğu düşünülenler bırakılırken 16 kişi keyfi olarak tutulmuştur. Gözaltında herkesin gözü bağlanmış ve sürekli kaba dayak işkencesi uygulanmıştır. Öğrencilere okutmadıkları kağıtlara zorla imza attırılmaya uğraşmış, ayrıca okurumuza da Ayışığı Sanat Merkezi'nde olup bitenleri anlatması yönünde işbirliği teklif etmişlerdir. İşbirliği yapması halinde çok zengin olacağını söyleyen jandarma timlerine okurumuz, “Ben onursuz değilim” diyerek cevap vermiştir. Bunun yanı sıra gözaltına alınanların bazılarında Ayışığı Sanat Merkezi hakkında sorular sorulurken, sanat merkezine gitmelerini yönünde de baskı yapılmıştır.

Ertesi gün 16 kişiden 15'i tutuksuz yargılanırken, komutana taşı attığı öne sürülen Mehmetçik Lisesi'nden bir öğrenci de tutuklanmıştır.

BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!

Y.E.Mücadele Birliği Okurları/Sarıgazi

PRATİK ve YARATICI ÇALIŞMANIN DEHASI: SVERDLOV

Sverdlov ismini hiç duydunuz mu? Hani şu Urallı delikanlı... Genellikle adı pek bilinmeyen Yakov Mihaylovič Sverdlov, aslında Ekim Devrimi'nin baş karakterlerindedir. Lenin'in parti içindeki yakın çalışma arkadaşı olan Sverdlov, 1919 yılında 30'lu yaşların başında ölümsüzleştğinde, Tüm Rusya Merkez Yönetim Kurulu Başkanlığı görevindeydi. Sverdlov kısa bir yaşam sürmüş olsa da, bu kısa yaşama büyük işleri sığdırmayı başarmıştır. Tabii bir de tutsaklıklar ve ağır sürgün yaşantıları...

Sverdlov'un teorik konularda çalışma yapmaya hiç fırsatı olmamıştır. O pratik ve yaratıcı çalışmanın dehasıdır. En sade sözlerle yaşamını anlatmak gerekseydi, devrimci pratiğin el kitabıdır demek uygun düşerdi.

İyi bir örgütçü teoriyi pratikle buluşturmayı bilendir. Sverdlov bunun en güzel ve çarpıcı örneklerindedir. Bir yerde "*Kitabı yaşamla sınıyorum, yaşamı da kitapla; bu benim eğitimim*" diyor. Sverdlov ziyaret ettiği işçi ailelerinde evin bir üyesi gibi davranır. Sıcak ve içten davranışlarıyla aileyi kavrar. Evin hanımına yardım eder, çocuklarla oyun oynar, sobayı yakar, bebeği uyutur... Kısacası devrimciliği yapılması gerekenler listesi olarak algılamaz. Sıcak, rahat ve samimi davranışlarıyla gittiği ailenin -en yoğun baskı koşullarında bile- gelmesinden korkulan değil, gelmesi istenilen ve özlenilen bir ferdi olurdu.

Sverdlov'un örgütçü yeteneği, özünde Marksizmi iyi kavramasının sonucuydu. Örgütlenecek bireye, gruba, komiteye veya mahalleye sadece konuşarak bir şeyler aktarmaya çalışmak eksik bir çabadır. Çünkü konuştuklarını özümsememiş ve davranışlarına yansıtamamış bir devrimci karşındakilere güven veremez. Ki güven de örgütlenmenin esaslarındandır. Bu güveni ise anlatan kişinin anlattıklarıyla yaptıkları arasındaki uyumun kendisinden başka hiçbir şey veremez. Sverdlov bu konuda en ileri örneklerden biridir.

Sverdlov cisimleşmiş bir devrimdi.

Günlük çalışma içinde bu devrimci özellikler öylesine kendini gösterirdi ki, ona güvenen, seven ve saygı duyan işçiler onun anlattığı şeyleri, örneğin komiteleşme konusunu, büyük bir ciddiyetle dinleyip, hayata geçirmeye çabalarlardı.

Sverdlov kendini işçi ve emekçi halkların bir parçası olarak görür ve onlarla bir arkadaşları, bir dostları olarak konuşurdu. Çoğu zaman yapılan bir hatada olduğu gibi işçilere üstten bakmazdı; aksine işçilerin yaptıkları hataları zamanında kendisi dahil herkesin yapmış olabileceğini veya bilgisizliklerinin bu ağır çalışma koşulları altında normal olduğunu hissettirir ve onları rahatlatırdı. Ki bu yıllarca ezilmiş, hor görülmüş işçilere özgürce soru sorma ve hata yapmaktan korkmadan hareket etme imkanı verirdi.

Yine Sverdlov'un örnek almamız gereken en önemli özelliklerinden biri; bireyleri yeteneklerine uygun şekilde konumlandırmasıydı. Bu konunun üzerinde önemle durmak zorundayız. Sık sık yapılan hatalardan biri, başarılı bir devrimcinin her işi kendi üzerine alması anlayışıdır. Oysa başarılı bir devrimci her işi uygun kişilere vermesini bilendir. Bunu başarmaksa çevre ilişkilerimizi, olanaklarımızı iyi tanımak, yerine ve zamanına göre değerlendirmekle mümkündür.

Peki Sverdlov, Çarlık'ın yoğun baskısı ve pratik faaliyetin koşuşturması içinde bu kadar işi nasıl başarıyla yerine getiriyordu? **Planlı ve disiplinli çalışmayla.** Uzun uzun anlatmaya gerek yok. İlgilenilen insanlar, komiteler, faaliyet yürütülen bölgeler üzerinde ciddiyetle kafa yormak, yapacaklarını kısa ve uzun vadeli olarak planlamak, en önemli toplantılardan günlük ev ziyaretlerine kadar gidilen her yere planlı ve hazırlıklı gitmek. Ve tüm bunları yaparken disiplinli olmak. Çünkü en iyi planlar ve organizasyonlardan bile disiplin olmadan (gevşek davranıldığında) sonuç alınmaz.

Örgütlenme faaliyetinde **süreklilik** olmazsa olmazlardandır. Sverdlov giriştiği işlerde sonuç alıcı bir çalışma yürütürdü. So-

nuç alıcı çalışmadan kasıt nedir? Örgütsel-politik çalışmalarda süreklilik olmazsa sonuç alınmaz. Örneğin dergi ve bildiri dağıttığınız bir bölgede olumlu karşılanabilirsiniz hatta çeşitli ilişki ve olanaklar yakalayabilirsiniz. Fakat orada sürekli, ısrarcı ve azimli bir örgütlenme çabası olmaksızın sonuç alamazsınız. Süreklilik öylesi bir şeydir ki en etkili olduğunuz, en çok ilişkinizin olduğu yerde dahi süreklilik gösteremezseniz sonuç alamazsınız. Tabi ki önceki yapılanlar asla boşa gitmez, ancak sonuç almaya da yetmez.

Karşı devrim, devrimcileri yıldırarak için onların mücadele azmini kırmaya uğraşır. Bir devrimcinin karamsarlığa kapılması, sürekli şikayet etmesi, isteksizleşmesi kısacası devrimci iradesinin kırılması düşmanın zaferi anlamına gelir. Çelik gibi sinirlere sahip olmayanlar, sürekli engellenme ve saldırılar karşısında umutsuzluğa kapılabilirler. Sürgünler, işkenceler ve zindanlar Sverdlov'un yüzünden o gülümsemeyi hiçbir zaman silemedi. Bunun nedeni Sverdlov'un devrime olan inancı, iyimserliği ve devrimci iradesidir.

Kapı kapı dolaşırken terslenebilirsiniz, tam bir yerde ilişkiler yakaladığınız sırada tutuklanabilirsiniz, yoldaşlarınızı katledebilirler... Sermaye devrimin yükselişini engellemek için tüm baskı ve zor araçlarını kullanacaktır. Ama belki biraz yavaşlatmaktan başka ne işe yarar ki bu? Marksizmin bilimselliğini kavradıysanız devrimci iradenizi kimse kıramaz. İşte bu yüzden Sverdlov'u düşünceli görmek mümkündür, ama karamsar görmek imkansızdı. Ve bu yüzden o hep esprili, coşkulu ve iyimserdi. **Sverdlov'dan öğrenelim!** □

20 MART VE İNSANLIĞIN KOMÜNİZM YÜRÜYÜŞÜ

20 Mart Irak'a yönelik emperyalist saldırının başladığı gün. Geçen yıl bu tarihe kadar dünyanın dört bir yanında halklar ayağa kalktılar. Tüm soluklarıyla bu emperyalist yağma savaşına karşı olduklarını haykırdılar. Yüz milyonu aşkın kişi katıldı gösterilere. Ama savaş, kaçınılmaz bir alinyazısı gibi başladı.

Fakat halkların emperyalist saldırganlığa olan öfkesi dinmedi. Tam tersine artarak sürüyor. İşgalciler bizzat kendi evlerinde yükselen protestolarla köşeye sıkışıyor. Irak savaşının yıldönümünde sadece işgalci ülkelerde milyonlarca insan sokaklara döküldü. Roma'da 1 milyon kişi, İspanya'da yüz binlerce insan alanlardaydı. Washington yönetimi Bush ve Powell'ın ağzından "ittifak sapasağlam ayakta" dese de, ilk gediği açan İspanya işgalcilerin akıbetinin ne olacağını açıkça gösteriyor.

Vietnam Savaşı dönemindeki protestolarla kıyaslanabilecek eylemler yaşanıyor. Peki bu yaygın eylemler nereden besleniyor? Öyle ya, "sosyalizm çökmüş, kapitalizm zaferini ilan etmişken" bunca insan neden ayağa kalkıyor? Soyut bir savaş karşıtlığı ise bu, daha önceki savaşlarda neden böylesi yaygın, etkin ve köklü eylemlere yönelmedi insanlık?

Burada köklü bir değişim dinamiğini görmek gerekiyor. Bu, kapitalizmi aşma eğiliminin dışavurumundan başka bir şey değil. İnsanlık kapitalizm altında gelebileceği yere kadar geldi. Bir sınıra dayandı. Tarih, insanlığı kapitalizmi aşma göreviyle yükümlü kıldı. Üretici güçler kendine ayakbağı olan sermaye düzenine artık daha fazla tahammül edemez. Bilince çıkarsın ya da çıkaramasın, yaşam, insanlığı kapitalizmden daha üstün bir toplumu, sosyalizmi örgütlemeye yöneliyor. Bu gerçeği gizlemek için sermaye dünyasının "küreselleşme karşıtları" şeklinde muğlaklaştırmaya çalıştığı uluslararası hareket anti-kapitalist hareketin ta kendisidir. "Başka bir dünya mümkün" diyerek, "kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldürün" diyerek yeni bir dünya yaratma mücadelesine atılan yığınlar, faşist ABD yönetimi ve emperyalist saldırganlık şahsında tüm bir kapitalizmi hedef almış oluyorlar.

Irak savaşının yıldönümünde dünyanın dört bir yandan milyonlarca insanın sokaklara, alanlara dökülmesi, harekete geçmesi, bu tarihsel koşulların bir sonucu. Bu, bir dönüm noktasının, sıçrama noktasının anlatımı. Bu yüzden 20 Mart eylemleri çok önemli. Tüm dikkatleri yöneltmemiz gereken nesnel değişime, kapitalizmi aşma eğilimine işaret ediyor. Tüm dünyada hareketin yönü artık daha net. Yeni bir evreye ulaşmış bulunuyoruz. Son eylemler de gösteriyor ki insanlığın sosyalizm yürüyüşü sürüyor. □

IRAK İŞGALİNİN I. YILDÖNÜMÜ İSVİÇRE'DE PROTESTO EDİLDİ

Bundan bir yıl önce ABD emperyalizmi "kimyasal silahlar"ın varlığını bahane ederek Irak topraklarını işgal etti. Yüzlerce bomba, binlerce mermi ve silahla girdikleri Irak'ta kendi emperyalist amaçlarını sürdürmeye çalışıyorlar. Irak halkını teslim almak için giriştikleri her operasyon ve katliam girişimi ise bir bumerang gibi kendilerini vuruyor. İlk başta kolay zafer sarhoşluğuna giren emperyalistler, şimdi Irak halkının gösterdikleri direniş karşısında kabus yaşıyorlar.

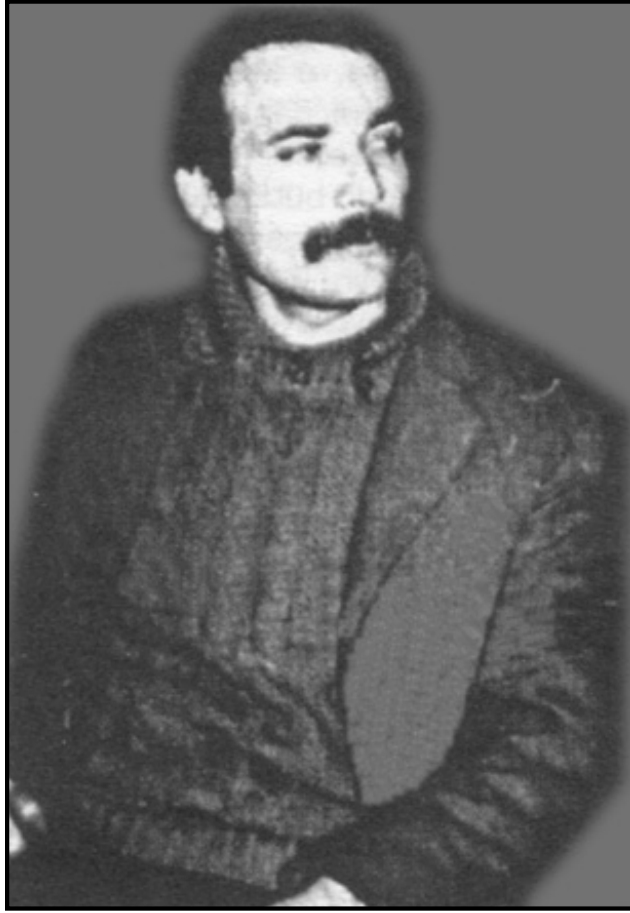
Tüm dünyanın gözleri önünde emperyalist haydutların pervasızca başlattıkları savaş ve işgal girişimi tüm dünya halkları tarafından lanetleniyor. Emperyalistlerin işgalin gerçek amacını saklama çabalarına rağmen, dünya emekçi halkları saldırının asıl nedenini bilince çıkarmış durumdadırlar. İşte bu gerçeklikten dolayı, dünyanın 50 ülkesinde, işçi, emekçi yoksul köylüler, demokrat, sosyalist, anarşist ve komünistler bu işgali protesto edip Irak halkının direnişini destekleyip selamladılar. Dünyanın hemen hemen her yerinde milyonlarca insan sokaklara çıkıp işgale karşı çıktılar ve emperyalistlerin istedikleri gibi davranmayacaklarını gösterdiler.

İşgalin birinci yıldönümünde İsviçre'de de büyük bir miting gerçekleştirildi. Saat 13:30'da Bern şehrinde başlayan mitinge yaklaşık 5-6 bin insan katıldı. Bern Parlamentosunun karşısında tolandıktan sonra yürüyüşe geçilen eylemde işgali lanetleyen sloganlar atıldı. Türkiye ve K. Kürdistan'dan da çeşitli siyasi yapıların katıldığı eylem coşkulu bir şekilde geçti. Enternasyonal dayanışmanın önemi üzerinde çeşitli sloganların atıldığı eyleme biz de "Kapitalizm Öldürür Kapitalizmi Öldürün" sloganının İngilizce yazıldığı pankartımızla katıldık. Yürüyüşten sonra tekrar toplanma alanına gelindi. Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi.

**Kahrolsun Emperyalist Barbarlık!
Yaşasın Enternasyonal Dayanışma!
Yaşasın Sosyalizm!**

İsviçre'den Leninistler

KIZILDERE'DE ETE KEMİĞE BÜRÜNEN SİPER YOLDAŞLIĞI

30 Mart 1972... THKO ve THKP-C savaşçıları bir destan yazdı... KIZILDERE DESTANI...

68 kuşağının gençleriydiler, dinamik, kararlı ve hayatlarını hiç tereddüt etmeden işçi ve emekçilerin kurtuluşu yoluna serecek kadar da olgundular. Onlar bahsedildiği gibi heyecanlı ve “masum” gençler değildiler, bu işin bir oyun olmadığını daha bu yola çıkarken biliyorlardı. Faşizmin işkencehanelerinde direnen, zindanlarında teslim olmayan bir geleneğin yaratıcılarıydı onlar.

Devrimci mücadelenin yükselmesi, gençlik hareketinin ideolojik bir birikime kavuşarak emperyalizmi yıkmanın yollarını araması ve silahlı mücadelenin gerekliliğini pratikte de illegal temelde bir mücadeleyle hayata geçirmeleri, faşizmin saldırılarını da pervasızlaştırdı. İşçi ve emekçilerin öncülerinin tutsak edildiği, devrimci önderlerin katledildiği böylesi bir dönemde Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan da tutsak alınmışlardı ve idam edilmeleri isteniyordu. Faşizm, öncüleri fiziksel olarak yok ederek herşeyi bitireceğini sanıyordu. Ancak faşizmin hesapları tutmadı.

THKO savaşçılarından Ömer Ayna ve Cihan Alptekin ile THKP-C savaşçıları Mahir Çayan ve yoldaşları, Denizlerin idamını engellemek amacıyla Kızıldere’de kahramanca sava-

şarak devrimci dayanışmanın en büyük örneğini gösterdiler.

29 Kasım 1971 günü bir özgürlük eylemiyle tutsaklıklarından kurtulan Mahir Çayan ve arkadaşları, zindandan çıkarılmayacak ilk iş olarak Denizleri kurtarmanın yollarını aramaya başladılar. Mahir Çayan, Ömer Ayna, Cihan Alptekin, Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz, THKO önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan’ı kurtarma için, Ordu Ünye’deki NATO Dinlenme Üssü’nde görevli 3 İngiliz teknisyeni başarıyla kaçırdıktan sonra, rehin aldıkları teknisyenlerle birlikte Tokat Niksar’ın Kızıldere Köyü’ne giderler. Böylesi bir eylem karşısında emperyalizmin uşakları telaşla sağa sola saldırıya başlar, her yer abluka altına alınır ve halk, faşizm tarafından öncülerini ihbar etmeye zorlanır.

Gün 30 Mart’a evrildiğinde gerillaların kaldığı ev tespit edilmiş ve “*Teslim olun*” çağrıları başlamıştı. Cevapları netti “*Ölürüz ama asla teslim olmayız.*” Makineli silahlar... Havan topları... Ev ateş çemberi altındayken Mahir Çayan ve 10 devrimci gerilla kahramanca savaşarak bayraklaşmışlardır.

Halkın yüreğinde ve bilincinde yer eden, şiirlere, türkülerle konu olan Kızıldere, böylece devrime inancın, kendini feda ruhunun, cesaretin, özverinin, düşmana teslim olmamanın ve öncülere sahip çıkmanın destanı olmuştur. Devrim hedefini önüne koymuş bu iki örgüt, Denizleri ancak devrimci bir eylemle kurtarabileceklerinin bilincindeydiler. Bu bilinçle devrimci eylem ve güç birliği yaptılar. Bu birliği o dönemin reformistleri ile yapmayı akıllarından bile geçirmediler. Biliyorlardı ki, devrimci eylem ve güç birliği yalnızca devrimci örgütler arasında gerçekleşir. THKO ve THKP-C’nin Kızıldere’de bizlere gösterdikleri siper yoldaşlığı örneği, geleceğimize ışık tutuyor.

Kızıldere deyince kuşkusuz akla kahramanlık, feda ruhu, cesaret, inanç ve özveri geliyor. Ancak Kızıldere’nin bizlere öğrettiği en önemli şey, aynı amaç uğruna kanları birbirine karışan siper yoldaşlarının devrimci dayanışmasıdır. Kızıldere bir çok devrimci özelliğinin yanı sıra bugün hala kimlerle devrimci eylem ve güç birlikteliği yapılması gerektiğine dair yolumuzu aydınlatıyor.

**YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI!
DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!**

**Ölüm Orucu
SÜRÜYOR!**

**Devrimci Kavğanın Şah Damarı
Yaşıyor 13 Mart Savaşçıları**

**2004
İZMİR İSTANBUL**